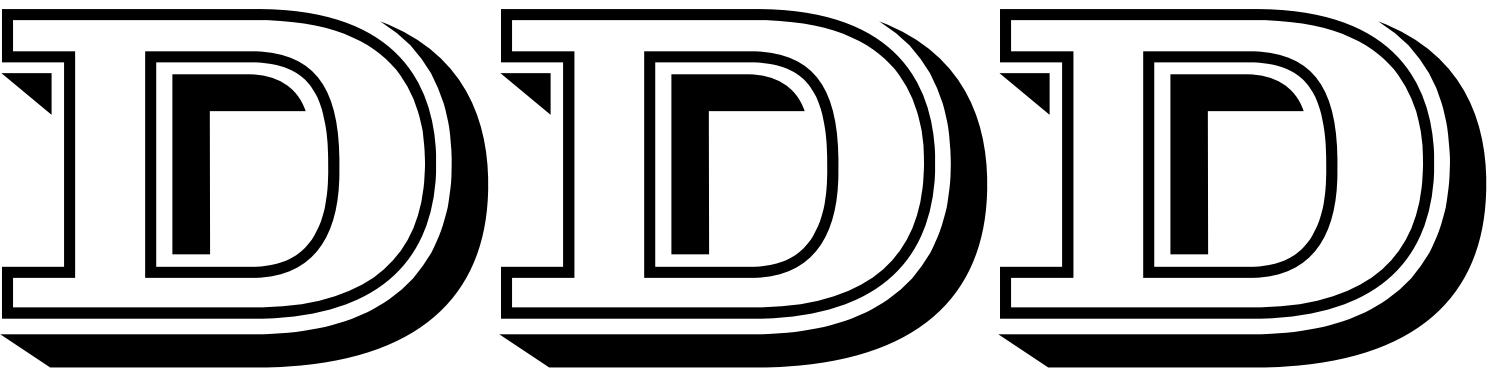

JĀVĒL LATVIEŠIEM DROSME NEDZĪVOT MELOS

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

TAUTA UN PŪLIS

DDD: Izvērtējot aizejošo 2017. gadu, vai, jūsuprāt, latviešu tauta šo gadu ir izmantojusi pilnvērtīgi, lai iegūtu saimnieka statusu savā zemē?

Aivars Garda: Nu, pajautājāt gan! Ja pieci Sokrāti kopā sanāktu – nevarētu atbildēt uz to. Grūti jau teikt par visu tautu. Ja runājam par pūli, kas ir vairākums, tad, protams, ka nē. Ja kāds no pūļa daļas ir pārgājis uz kvalitatīvo tautas daļu, tad tas jau ir sasniegums.

Man, protams, nav skaitļu, bet, ņemot vērā, ka visu laiku, kaut arī lēnām, tomēr palielinās mūsu avīzes abonementu skaits, tad gribas cerēt, ka varbūt no tās pūļa daļas atkarojam kādu sev, t. i., savai tautas daļai, kas ir spējīga domāt un upurēties tautas labā. Protams, ja liek uz svariem, tad vērtīgākā, gudrākā ir tā daļa, kas ir mazākums. Tā ir vērtīgāka par vairākuma mazdomājošo daļu, kurai ir zemas intereses – varbūt tikai mazliet augstākas par lopu interesēm.

Kas grib, lai dusmojas uz mani, bet es par lopveidīgiem saucu ne jau vienkāršos latviešus. Vienkāršie latvieši atrodas lopveidīgo

propagandas – preses, televīzijas, radio propagandas – ietekmē. Pirmkārt, lopveidīgie ir valsts vadītāji, politiķi un žurnālisti. Ja izsveram, kuri vainīgāki, tad grūti pateikt – politiķi vai žurnālisti. Var jau teikt, ka abi. Vieni rada melus, bet otri gan rada, gan izplata tos. Lai gan arī politiķi, ne tikai žurnālisti, īstenībā rada un izplata melus. Bet pūlis klausās radio, skatās televīziju, un pūlim iestāsta, ka tādi valsts prezidenti kā Vaira Vīķe-Freiberga ir izcilas ekscelences, ka tādi ir jāklausa un jāgodā. Un pūlis, kurš nav spējīgs domāt, tam piekrīt – un viss iet postā. Tiklīdz tauta sāk sekot neīstām vērtībām, tad ir cauri ar tādu tautu.

DDD: Ko jūs domājat ar vārdiem “meli” un “dzīvot melos”? Vai ar to domājat melīgu sistēmu, kurā dzīvojam?

A.G.: Protams, ir grūti noteikt, vai tie cilvēki, kas dzīvo melos, paši apzinās, ka tie ir meli, vai ne. Kad dzīvojām PSRS sastāvā, tad visi tos melus zināja un smaidīja par tiem. Smaidīja gan par partijas meliem, gan par komjaunatnes meliem. Tagad ir bīstamāk, jo valdošās aprindas melo, bet cilvēki tiem tic.

Ko nozīmē dzīvot melos? Kon-

krēti – latviešiem iestāsta, ka ir jāintegrē valsts ārējie ienaidnieki savā tautā. Tie ir ārkārtīgi lieli meli, bet, kā teica Gebelss, – ja pietiekoši daudz reižu atkārtoto melus, plašām tautas masām ir iespējams iestāstīt, ka tā ir patiesība. Tā arī tagad notiek. Ja pajautāsiet cilvēkiem, vai vajag integrēt krievvalodīgos valsts ārējos ienaidniekus, atbilde būs – *protams, ka integrēt vajag. Ir tikai daži, kurus nav iespējams, lai tad tie arī brauc mājās.* Bet īstenībā tas ir noziegums pret cilvēci – integrēt jeb saliedēt ar pamattautu, ar okupēto tautu valsts ārējos ienaidniekus. Šim noziegumam nav noilguma. Ir tādi, kas to zina, bet apzināti stāsta, ka nav noziegums. Un ir vienkārši apstulboti cilvēki, kas uzskata – ja jau vadītāji teic, ka vajag integrēt, tad arī vajag. Un teic ne vien Vaira Vīķe-Freiberga. Teica Imants Ziedonis, kad vēl bija dzīvs un bija autoritāte, teica Māra Zālīte, komponists Raimonds Pauls, kurš arī Abreni mierīgi atdeva. Teica un saka Atmodas līderis Dainis Īvāns. Un, ja tā saka it kā gudri cilvēki, tad jau vajag. Un tā iznāk dzīvot vienos melos.

Turpinājums 2. lpp.

JEBKURŠ DZĪVNIEKS AIZSARGĀ SAVU TERITORIJU, ALU DZĪVNIEKI AIZSARGĀ SAVAS ALAS, PUTNI AIZSARGĀ SAVAS LIGZDAS – LĪDZ NĀVEI AIZSARGĀ. TĀTAD SAVAS TERITORIJAS AIZSARDZĪBA IR SVĒTA LIETA, BET MUMS IESTĀSTA PRETĒJO.

DŽENDERISMS – jauna bīstama ideoloģija

Pēdējā gadsimta laikā pasaulē ir risinājusies sieviešu cīņa pret aizspriedumiem, vardarbību un neatspējamību. Rezultātā tikušas ieviestas tiesības, kas garantē sievietēm līdztiesību.

Diemžēl 1970. gados feminisms nonāca kādas jaunas ideoloģijas (dženderisma) ietekmē, kas propagandē revolucionāru redzējumu. Kopš šī brīža cīņa par “sieviešu līdztiesību” visai bieži tiek izmantota, lai uzbruktu tradicionālajai ģimenei un mātes lomai, reizē atbalstot seksuālu izvirtību. Tieši tāpēc

dažādas iestādes, kuras atbalsta valstu valdības, lai nodrošinātu sieviešu un vīriešu līdztiesību, vairāk kalpo par radikālā feminisma ideju virzītājspēku, nevis patiešām aizsargā sieviešu un sabiedrības intereses. Viena no bīstamākajām ideoloģijām ir dženderisms. Par to stāsta Deila O'Līrija (*Dale O'Leary*) – dženderisma pētniece no ASV, grāmatas “The Gender Agenda: Redefining Equality” autore, portāla “TheFactIs.org” redaktore.

ĢIMENES NOĀRDĪŠANA

Saruna ar žurnālisti Deilu O'Līriju

Kādi bija feministu kustības sākotnējie mērķi Rietumos?

Deila O'Līrija: Kopumā jāatzīst, ka 20. gadsimta otrajā pusē Rietumu sabiedrība ir cīnījusies, lai vīriešu un sieviešu līdztiesību saskaņotu ar acīmredzamajām bioloģiskajām atšķirībām.

1960. gados sievietes protestēja pret likumiem un paradumiem, kuru iespaidā viņas tika uztvertas citādi nekā vīrieši. Par atbildi kļuva valdību pieņemtie likumi, kas garantē sieviešu līdztiesību. Sievietes spēja tos ātri izmantot: pieauga sieviešu skaits augstsko-

lās, profesionālajā darbā, augstos valsts amatos.

Kādēļ tad cīņa par sieviešu līdztiesību vienā brīdī pārvērtās par sieviešu cīņu pret vīriešiem un ģimeni?

Turpinājums 7. lpp.

Sirsnīgus Ziemassvētkus un gaišu Jauno gadu mūsu avīzes lasītājiem!

Priecīgus Ziemassvētkus un panākumiem pilnu Jauno gadu!

*Tversimies mēs tā kā saknes
Dzimtā zemē, tautā savā,
Kaut mums plecos gultos akmens
Liels tas tā kā attāls pļavā.*

Ženija
Rīgā

*Šim vakaram spožākās zvaigznes
Šim vakaram skaistākais sniegs.
Bet spožāk par svecītēm eglē
Lai sirdī nāk cerību prieks.*

*Mīlie draugi!
Līga Muzikante, Liene Apine, Maija Redele,
Steidzīte Freiberga un Aivars Garda!*

Gaišus, svētīgus Ziemassvētkus un laimīgu, veselīgu Jauno gadu!

Jums sirsnībā novēl
Stefānija Stūre

Laikraksts "DDD" kļūst arvien kvalitatīvāks un interesantāks.
Lai šī augšupeja turpinās arī Jaunajā gadā!

Priecīgus Ziemassvētkus vēl

Ansis Šnore

Ziemassvētku gaišumu, mīlestību un
svētību visa nākamā gada garumā!
Lai Jums izdodas visas radošās ieceres!
Baltus, miera pilnus Ziemassvētkus!

Janīna
Smiltene

ZENTAI MAURIŅAI – 120

Šogad decembrī atzīmējam latviešu rakstnieces, tulkotājas un domātājas Zentas Mauriņas 120. jubileju.

Pieminot šo cildeno sievieti, lai mūsu sirdīs atsaukā cību rod viņas vārdi:

“Katrs indivīds ir neaizstājams smilšu graudiņš visas zemeslodes struktūrā un līdz ar to politikā, kultūrā un materiālā ziņā atbildīgs par visu, kas notiek un kas nenotiek.”

JĀVĒL LATVIEŠIEM

Turpinājums no 1. lpp.

Aivars Garda: Ja tu pieņem vienus melus, tad tas ieiet tavā dzīvē, un tu jau dzīvo tajos melos. Bet, ja kāds pasaka taisnību, ka tie taču ir tavi ārējie ienaidnieki, tad bieži vien ir grūti uzreiz tam noticēt.

Integrēt, iekļaut ārējo ienaidnieku ir grēks arī no baznīcas viedokļa – pret ārējo ienaidnieku, kurš uzbrūk, taču ir jāaizsargājas. Dievs sūta ārējo ienaidnieku, ja tauta savā valstī pieļauj daudz kļūdu un slikti sāk pārvaldīt savu valsti. Tā tas acīmredzot bija arī 1940. gadā. Īstenībā jāsaka, ne jau Dievs mūs sodīja, tā ir Karma – mēs paši sev uzsūtām ārējo ienaidnieku. Tādi ir spēles neteikumi, kurus ir “rakstījis” Dievs. Un tie ir Kosmosa likumi, kas noteic – pret ārējo ienaidnieku ir jācīnās un sava zeme jāaizsargā. To dara arī dzīvnieki. Jebkurš dzīvnieks aizsargā savu teritori-

kādus arhīvus, cits atkal tādiem nebūs ticis klāt, un tā tālāk. Bet ir spēles noteikumi, kurus, kā jau teicu, “rakstījis” Dievs, un jāņem vērā tie. Bija valsts vadītājs Ulmanis, nāca ārējais ienaidnieks. Armija bija, tad ir jautājums – kā mēs varējām nekarot?

DDD: Mēs taču bijām maziņi, salīdzinot ar Krieviju...

A.G.: Jā, to var teikt. Ja paskatās kartē, Somija teritoriāli ir aptuveni tāda pati kā visas trīs Baltijas valstis kopā. Pēc apmēriem, ja salīdzinām, varētu teikt, ka Latvija viena pati ir pelīte, bet Somija – žurka. Un attiecībā pret Krievijas ziloni ar vienu pēdu viņš nospiež gan žurku, gan pelīti. Bet žurka (Somija) ciniņās. Kaut arī zaudēja daļu teritorijas, tomēr nezaudēja godu, pašcieņu. Mēs necīnoties zaudējām gan teritoriju, gan pašcieņu, gan cilvēkus. Un tikai tāpēc, ka kādiem

vietnē “Facebook”. Jūs pārsteidz cilvēku nevēlēšanās saprast elementāras lietas?

Aivars Garda: Kaut gan savā vecumā esmu daudz piedzīvojis, tomēr ir kaut kāda cilvēku neziņa, kas radusies nez no kurienes un kuru loģiski nevaru izskaidrot. Tās ir elementāras lietas, kuras es zinu, jūs zināt, mūsu avīzes lasītāji zina. Tas, ko mēs sakām, ka ārējais ienaidnieks ir jāizraida, ir elementāra patiesība, ko pat dzīvnieki zina. Bet cilvēks, kuram mēs to sakām, vai nu tēlo muļķi, vai ir ļoti, ļoti nelietīgs. Ja tu viņam sāk skaidrot, viņš brīnās – kāpēc tad tā? Viens otrs it kā sāk saprast, kāds atkal iebilst, ka tie ir nevis ārējie ienaidnieki, bet iekšējie. Kad sāk viņam skaidrot, ka tie ir okupācijas laikā ienākušie un ilgi šeit dzīvojušie ārējie ienaidnieki, tad sāk saprast un piekrist tam.

Ar ilgo dzīvošanu kopā mums ir tik sajaukti prāti, ka ļoti grūti šos prātus atkausēt. Tādi parasti latvieši dzīvo okupantu vidū un negrib neko citu. Deviņstāvu mājā, kurā ir 36 dzīvokļi, apmēram, piecos (lielākais, desmit) dzīvokļos dzīvo latvieši – pārējos krievi vai pārkrievotie, kas nav mūsu draugi. Bet viņi dzīvo, strīdēties ne arvienu negrib. Tautas intereses? Kādas tautas – ka tikai es būtu paēdis, ka tikai mani bērni būtu paēduši un apgērbti. Bet tās jau ir dzīvnieku intereses – arī dzīvnieks uztraucas, lai viņa bērni būtu paēduši, lai viņiem būtu ala utt. Un dzīvnieks ir pat pārāks, jo uzskata, ka viņa bērniem jābūt savai alai, un viņš nelaidīs tajā ne žurku, ne kāmi. Ja kāmis vai žurka būs spēcīgs un nokodīs alas saimnieku, tad ieies pats. Bet mēs – dzīvot kopā, lai tikai nebūtu jācīnās par kaut ko augstāku, ka tikai nebūtu jāriskē ar savu ķermenisko dzīvību. Gods, pašcieņa – pupu mizas.

Jūs pieminējāt Sokratu. Sokrats sarunās risināja vispārcilvēciskas problēmas, piemēram, jautājumu par **tikumu**. To, kas ir tikums, viņš izvērs veselā grāmatā. Ja mūsu tautieši šeit nesaprastu, kas ir tikums, tad es viņiem nevarētu pārnest, ka viņi ir muļķi, aprobežoti vai nodevēji. Bet, ja cilvēks izliekas nezināms, ka ir jācīnās pret ārējo ienaidnieku, ka tas ir jāpadzen... Daudzi gluži vienkārši baidās un tēlo no sevis tik gudru, ka atradis jebkuru iespēju, lai tikai nevajadzētu cīnīties. Diskusijā viens pat bija ar mieru kartupeļus mizot frontes aizmugurē – bet sievietes lai cīnās. Ja tādi ir latvieši, tad viņi nav pelnījuši savu tautu.

Es interneta vietnē “Facebook” darbojos nepilnus trīs mēnešus. Aivars Gedroics man ieteica ar dažiem nestridēties, nediskutēt. Var jau būt, ka Aivaram ir taisnība – jāvēro, ar ko tieši uzturēt šo saikni. Bet kā citādi mēs varam pārliecināt mūsu tautiešus? Mēs jau nediskutējam tā dēļ, kurš tur patiešām ir interneta “trollis”, kas speciāli jauc gaisu. Tādus varbūt gan būtu jāizslēdz no diskusijām. Bet kaut kā ir jāmēģina. Es uzskatu, ka Aivars Gedroics pats ir talantīgs diskutētājs, un ieteiktu arī viņam, ja vien iespējams, diskutēt. Starp citu, mēs publicējam diskusijas feisbukā tādēļ, lai cilvēki mācītos diskutēt un nebaidītos iesaistīties strīdīs.

Kādā “Facebook” diskusijā Aiv-

**ĪSTENĪBĀ MĒS DZĪVOJAM
NOZIEGUMĀ, JO NEATBRĪVOJAM
SAVU ZEMI NO OKUPANTIEM.
UN TO NESAKA NE ARMIJAS
VIRSPAVĒLNIKES PREZIDENTS,
NE ĢENERĀĻI. VIŅI – BRUŅOTO
SPĒKU PAVĒLNIKES, VIRSNIEKI, KURI
DEVUŠI VIRSNIEKA SOLĪJUMU, –
SLĒPJ PATIESĪBU.**

ju, alu dzīvnieki aizsargā savas alas, putni aizsargā savas ligzdas – līdz nāvei aizsargā. Tātad savas teritorijas aizsardzība ir svēta lieta, bet mums iestāsta pretējo.

SVEŠO IESKATA PAR SAVĒJO

DDD: Varbūt problēma ir tajā, ka cilvēki ar šo ārējo ienaidnieku ir tik ilgi kopā, ka uzskata par savējo?

Aivars Garda: Es jau agrāk intervijās esmu teicis, ka mūsu tauta, latvieši, jau četras paaudzes dzīvo kopā ar ārējo ienaidnieku. Sākot no 1940. gada, ja rēķinām katrai paaudzei 20 gadus, tad jau ir četras paaudzes.

Indijā tautas domāšana jau otrajā paaudzē sāka mainīties par labu angļiem – tātad indieši sāka atzīt, ka angļi ir mīļi un ka ar viņiem var dzīvot kopā, un nav vajadzīga brīvība Indijai. Indiešu gaišākie prāti sāka uztraukties, jo, ja tā turpināsies, tad tauta pilnībā zaudēs savu pašapziņu un dzīvotspēju... Ar mums tieši tā notika.

No 1920. gada līdz 1940. gadam ir tikai 20 gadi, tātad vienu paaudzi mēs dzīvojam neatkarīgi – un arī tikai nosacīti, jo jau toreiz pie mums bija palikuši ļoti daudzi Krievijas pilsoņi, kas mūsu valodu nemīlēja, neprata, pat līdz 1940. gadam neprata. Un latvieši acīmredzot jau tad (par to raksta Breikss un Skalbe) vairāk iemīlēja pārtikušu mietpilsoņa dzīvi. Karš, protams, kā jebkurš karš šādu dzīvi izjauca.

Daži tagad pārmet – kā mēs varam spriest, vai Ulmanis toreiz nodeva tautu vai ne? Protams, no vēsturiskā viedokļa grūti spriest – viens vēsturnieks saka tā, otrs savukārt tā, cits būs atvēris kaut

gribējās dzīvot gluži vienkārši labi. Tomēr Dievs jeb Augstākie spēki ne jau tāpēc dod tautai teritoriju... Ir tik dabiski – ja iedod dzīvniekam alu, dzīvnieks to aizsargā. Ja neaizsargās – nedzīvos, tas ir skaidrs. Piemēram, lauvas savu teritoriju aizsargā!

DDD: Līdz nāvei aizsargā.

A.G.: Jā, līdz nāvei. Bet mēs ne. Tātad stāsts, ka vajag dzīvot kopā ar ārējo ienaidnieku un uztvert to kā savējo, skatoties kā uz mīlu kaimiņu, tie ir meli. Daudzi apgalvo, ka mums jādzen ārā tikai nelojālos; lojālie lai paliek. Es tādiem saku – *pieņemsim, ka mums ir viens miljons iesūtītu okupantu (kopā ar bērniem), tikpat daudz ir arī latviešu. Un katram ir kāds kaimiņš, ar kuru kopā varbūt šņabis izdzerts – tātad tas ir jau savējais, “lojālais”*. Ja mēs visus aptaujātu, iznāktu, ka visi ir lojāli. Un tad rodas jautājums – no kurienes nāk tādas ždanokas, ušakovu u.c. tamlīdzīgie, tie, kas iet svinēt 9. maiju?

Mēs nedrīkstam skatīties no redzespunkta, ka kaut kāda iemesla dēļ mums personiski kāds okupants simpātizē. Mums ir jāraugās valsts mērogā. Tātad ir ārējais ienaidnieks, kas ir konstatējams – visi, kas ienāca okupācijas laikā, un viņu pēcteči ir likumīgi izraidāmi. Ja ir kaut kādi atsevišķi gadījumi, tad varbūt ar īpašu Saeimas lēmumu atsevišķiem cilvēkiem piešķir atļauju palikt, citādi viņi visi ir likumīgi izraidāmi.

TAS IR ELEMENTĀRI – KĀ 2X2=4!

DDD: Sarunas sākumā jūs pieminējāt Sokratu. Pēdējā laikā mūsu lasītājiem ir iepatikušās sokrātiskās sarunas interneta

DROSME NEDZĪVOT MELOS

aram Gedroicam bija neglīti uzbrukumī. Aivars kaut ko spēcīgos vārdos bija pateicis par mūsdienu politiķiem. Kāda sieviete un vīrietis (vārdā tagad nesaukušu) sāka Aivaru apvainot – *sak, tu tur šāds un tāds izskaties, ko tu gan tur atļauji, u.tml.* Man, protams, lasot tūlīt radās iekšēja pretestība, ka Aivaru tā apvaino. Atausa atmiņā padomju žurnāls “Dadzis”, kur bija publicēta karikatūra: matemātikas skolotājs – resna izskata, pārāk īsās bikšelēs līdz potītēm, pārāk mazu žaketi mugurā, nemodernām kurpēm, ar brillēm – jautā skolniekam, *cik ir 2x2?* Skolnieks domā, domā, pēkšņi iesmejas un parāda uz skolotāju ar pirkstu – *he, grib zināt, cik ir 2x2, bet pašam nav kārtīgi džinsi kājās!* Un, lūk, tas uzbrukums Aivaram Gedroicam arī bija ne pēc būtības – viņš runā par nopietnām lietām, bet viņu uzreiz aizskar par viņa izskatu.

Man jāatzīst, ka Aivars Gedroics, atšķirībā no daudziem politiķiem, valsts vadītājiem, deputātiem, melos nedzīvo. Bet deputāti, varbūt ar ļoti retiemi izņēmumiem, gan mājās, gan darbā dzīvo melos. Meli ir tā vide, kurā viņi uzturas – viņiem tur ir labi. Bet mums galvenais ir taisnīguma ideja, patiesība, nevis meli – sveigais gaiss. Ja spēsim izraut mūsu tautas pūli no šīs melu smirdoņas, tad tas būs labi.

NEKAS ŠAJĀ PASAULĒ NAV PAR BRĪVU

DDD: Kad 1999. gadā rakstijāt rakstu “Latvija uz jauna gadsimtena sliekšņā”, jūs teicāt – ja tagad notiktu brīnums un okupanti pēkšņi pazustu, jūs pat tā negribētu. Vai jūsu domas šajā jautājumā tagad ir mainījušās?

Aivars Garda: Nē. Šis raksts tika rakstīts pirms 18 gadiem. Tad es redzēju, ka mūsu tauta negrib neko darīt. Bet nekas par brīvu šajā pasaulē netiek dots – ne dzīvniekiem, ne cilvēkiem, ne tautām. Tautai tikai tad tiek dota brīvība un valsts, kad cilvēki ir gatavi par savu tautas valsti atdot savu dzīvību. Gatavi parasti ir labākie vīri un sievas, viņi ir garīgie vadītāji – protams, ja tauta ir tādā līmenī, ka klausas patiesos garīgos vadītājus, nevis tādus kā Vaira Vīķe-Freiberga un mūsu Vējonis, šīs karikatūras, ne valsts vadītājus.

Tātad, ja tauta ir tik gudra, ka klausas patiesos garīgos vadītājus un ir gatava pat ziedoties, un ja tad pēkšņi, kā rakstīju tajā rakstā, visi okupanti paņemtu čemoņdānus un aizbrauktu – es viņus neaizkavētu. Taču, ja viņi būtu aizbraukuši kaut kādu citu iemeslu dēļ, nevis tāpēc, ka mūsu tauta ir stingra un negrib viņus, tad nekāda ieguvuma mūsu tautai nebūtu. Kādēļ? Tādēļ, ka **negribēt** viņus šeit ir **mūsu pienākums**, ko nekādi nevēlas saprast visi šie integrētāji. Var jau būt, ka viņi saprot, bet ir vienkārši glēvuļi un meļi. Taču daži ir tik apstulbuši, ka pavisam neko neapjēdz. Un tāda tauta galu galā savu valsti var zaudēt.

Es bieži pieminu čečenu tautu. Kad 2000. gadā sākām savu darbību, Čečenija (Groznijs un visas pilsētas) bija sagrauta, bet čečeni karoja kā īsti varoņi. Ja mēs

esam pelīte, tad viņi, salīdzinot ar krieviem, ir pelītes bērnīšs – bet viņi ņēma ieročus rokās un karoja. Mums kādreiz teica – ja Ulmanis būtu karojis, tad Staļins mūs visus iznīcinātu. Nekad tā nenotiek. Ja arī Krievija būtu varējusi, tad Dievs neko tādu nepielautu. Arī čečenu tautai Dievs stāvēja klāt. Citādi, ja ar vienu ziļoņa pēdu krievs viņiem uzkāptu, nepaliktu no Čečenijas nekas – nevienas pilsētas. Kad darbojas Augstākie likumi – tā nekad nenotiek. Ja būtu tā, ka vienmēr tikai fiziski stiprais uzvar, tad nenotiktu garīgās attīstības. Spēks nav fiziskajos līdzekļos, tas slēpjas nelokāmā gribā.

DDD: Arī interneta diskusijā dalībnieki pārmet, ka jūs tikai reāli aicināt cīnīties, bet viņi vēlas ar gara spēku uzvarēt. Vai šajos apgalvojumos neslēpjas kāds apmāns?

A.G.: Jārūnā par to gara spēku, kas iedrošina cilvēku stāties pretī šķietami spēcīgākam pretiniekam! Bet ir tādi cilvēki, visbiežāk satopami starp tā saucamajiem “latviešu dzīvesziņas paudējiem”, kas negrib cīnīties un paziņo – lūk, būsim paši spēcīgi, svinēsim savus ritus, savus svētkus, nevis tajās dienās, ko mums uzspiež kaut kādi kristieši... tad jau viss būs labi. Kādreiz pajautāju tādiem: *ja tā rīkosimies, vai tad okupanti visi aizskries?* Viņi mazliet apmuls, bet atbild – jā, viss būs kārtībā. Tie atkal ir glēvuļi, kas izliekas par milzīgi gudriem. Protams, mums neuzbruktu 1940. gadā, ja mēs nebūtu tad kaut ko pārkāpuši, ja būtu garīgi augstā līmenī. Mēs kaut ko pārkāpām, turklāt bija vēl karš visā Eiropā.

DDD: Jūsos klausoties, man gribas teikt, ka principā ir jāsaprot, ka gatavība zaudēt dzīvību tautas labā ir garīgi augsta attīstības pakāpe. Gatavība mirt nav vieglprātība, nevēlēšanās rūpēties par sevi un savu tuvāko. Tieši pēc tā varam secināt, cik garīgi attīstīts ir cilvēks – ja viņš ir gatavs bezbailīgi zaudēt dzīvību tautas labā, tad viņš ir tautai derīgs. Ja nav gatavs, tad viņš tautai nav derīgs.

A.G.: Protams, ka tā ir. Ikdienā jau tiek kultivēts, ka ir jāpūlē sava dzīvība augstāku mērķu labā. Pieņemsim, ugunsdzēsēji – viņus, protams, nemāca: *ja ir ugunsgrēks, tad mudīgi iekšā, sadedz pats; izglābs kādu vai ne, nav svarīgi, galvenais, sadedz*

zina, ka skursteņi ir jāiztīra, signalizācija ir jāuzliek, lai viņi nesadegtu. Bet mūsu tautai nemāca aizsargāt savu godu un cieņu.

A.G.: Mūs tautai (armijai) māca – *ja iebrūk kāds ārējais ienaidnieks, ir jāiet karot.* Bet ne atklāj, ka ārējais ienaidnieks jau bradā mūsu zemi. Īstenībā mēs dzīvojam noziegumā, jo neatbrīvojam savu zemi no okupantiem. Un to nesaka ne armijas virspavēlnieks prezidents, ne ģenerāļi. Viņi – bruņoto spēku pavēlnieki, virsnieki, kuri devuši virsnieka solījumu, – slēpj patiesību. Viņi melo karavīriem, sakot, ka tāda ārējā ienaidnieka nav, ka tas varot tikai ienākt – vai no Krievijas, vai kaut kādā citā veidā. Kad runājam par Kārli Ulmani, ir jāuzdod vēl tāds jautājums – vai pašreizējais valsts vadītājs, ja tagad militāri uzbruktu mums tik spēcīga valsts kā ASV, dotu pavēli aizsargāties? Saprotiet pareizi. Es nedomāju, ka ASV reāli uzbruks Latvijai. Es to saku hipotētiski, kā piemēru.

DDD: Pēc tā, ko jūs teicāt, ir jāaizsargājas, bet viņš droši vien domās – viņi jau ir lieli un vareni, ko tad mēs pretosimies...

A.G.: Domāt tā, kā jūs tagad pateicāt, ir tirā glēvulība un nodevība. Nav svarīgi, kas uzbrūk – tev ir armija, un jāiet karot. Protams, ka zaudēsi ASV, bet būsī karojis un vispār būsī attaisnojī savu dzīvības jēgu uz zemes.

DDD: Manuprāt, cilvēki bailēs izvairās pat domāt par šādām situācijām. Viegļāk iebāzt galvu smiltīs un tēlot pacifistu, kurš par karu vispār nedomā, kur nu vēl piedalīties tajā.

A.G.: Gandijs par tādiem, kas tā domā, teica: “Ja nebūtu citas izvēles kā starp glēvulību un varmācību, es ieteiktu varmācību. Es izkopju kļu su viriškību – mirt bez nonāvēšanas. Bet, ja kādam nav drosmes, tad es labāk gribu, lai viņš izkopī sevī mākslu nonāvēt un tikt nonāvētam, nekā apkauņojoši bēgt no briesmām. Jo tas, kas bēg, veic varmācību domās: viņš bēg tāpēc, ka viņam trūkst viriškības, nonāvējot citu, tikt nonāvētam pašam. Tūkstošreiz labāk es riskēju pielaut varmācību nekā veselās tautas apkauņojošu glēvulību. Es labāk redzu Indiju (bet mēs, latvieši, – Latviju) ķeramies pie ieročiem, lai aizstāvētu savu godu, nekā kļūstam par sava kauna glēvu liecinieci. Es nedomāju, ka Indija būtu bezspēcīga. **Spēks nav fiziskajos**

dējādi stāties pretī impērijai un sekmēt tās krišanu. Bet par kādu maksu? Par paša ciešanām. Ciešanas – lielais likums.”

Protams, mēs ar ASV esam draugos, viņi ir NATO. Bet šo piemēru es speciāli sabiezinu. Pat, ja tāds draugs kā ASV uzbrūk, vai tad nav jāaizsargājas? Ir taču jāaizsargājas, ja skatāmies pēc augstākajiem kritērijiem. Protams, cilvēkiem ir vēl kāda psiholoģija. Atmosdā laikā bija tāda moderna anekdote – ka Latvijai ir jāpiesaka karš Zviedrijai, un, tiklīdz Zviedrija iebrūk, pacelsim rokas, padosimies un pieteiksimies par Zviedrijas sastāvdaļu. Tāpat bija arī par ASV – uzbrukt Amerikai, kad tā dod pretī, padoties un pieteikties par vienu no ASV štatiem. Ja šo piemēru apskata nopietni, tad tā ir glēvuļa psiholoģija, ko var tikai anekdotiski apskatīt. Bet mēs, spriežot par šīm lietām gan feisbuka komentāros, gan laikrakstā “DDD”, atgādinām, ka tās ir elementāras lietas. Tā nav kaut kāda Einšteina teorija, par ko cilvēkiem būtu jābrīnās.

Daži brīnās tāpēc, ka ir apstulboti un pieraduši dzīvot melos, bet, kad te nu, dzirdot patiesību, ienāk sveigais gaiss šajā melu smirdoņā, cilvēkam pēkšņi sagriežas galva. Viņš nesaprot, kā tā var teikt un vēl aizskart viņu autoritātes: Vairu Vīķi-Freibergu, Vējoni, Imantu Ziedoni, Māru Zālīti, Raimonu Paulu. Raimonu Paulu gan uzskatu par savu labāko komponistu, bet, atvainojiet – viņš atdeva Abreni un mīl savas

tautas ārējos ienaidniekus. Kas viņam lika to darīt? Ziedonis ne-teica neviena vārda, lai atbrīvotu Latviju no okupantiem, Māra Zālīte tāpat... Mums nav tādu dzejnieku, rakstnieku, kas izceltos ar rūpēm par savu tautu.

DESU VAI BRĪVĪBU?

DDD: Laikam ir jānovēl, lai nākamajā gadā pūļa cilvēki būtu gatavi cīnīties un arī mirt par savu tautu – lai kļūst līdzīgi mūsu lasītājiem!

Aivars Garda: Jūs mani aicināt novēlēt pūļa cilvēkiem kaut ko tādu? Viņi mani nolinčos par tādu vēlējumu. Es labāk novēlēšu viņiem daudz desas, servelādes uz galda u. tml.

Daudzi uzskata, ka mēs tikai plāpājam. Bet īstenībā, ja mēs paužam taisnīgumu – mūsu runāšana ir rīcība, tas ir darbs. Ja man tas būtu jāsaaka par citiem, kas tā dara – teiktu, ka tā ir ļoti drosmīga rīcība. Tā kā to daru es pats un mani domubiedri, teikšu vienīgi, ka tā nav glēva darbība un nekā nedarīšana. Lai kāds pamēģina vēl tik ilgi kā mēs paust šo patiesību. Atcerēsimies, ka visi, kas aicina latviešu tautu integrities (saliedēties) ar ārējiem ienaidniekiem jeb kolonistiem, ir noziedznieki pret cilvēci. Tas ir noziegums, kuram nav noilguma. Tā arī sakiet viņiem acīs. Tā jau būs drosme.

DDD: Paldies par sarunu!

Intervēja Liene Apine

VIENAM MĒNESIEM

DDD

DEKOLONIZĀCIJA DEBOLŠEVIZĀCIJA

Latvijas Nacionālās frontes LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSPAZĪNĀI – Iznāk kopā 2002. gada 2. maijā

“DDD” ABONĒŠANA 2018. GADAM

·VISĀS LATVIJAS PASTA NODAĻĀS (PRESĒS IZDEVUMA INDEKSS: 1164)

·INTERNETĀ: WWW.ABONE.PASTS.LV

·PA TĀLR.: 67008001; 27008001

·“DDD” REDAKCIJĀ (TĀLR.: 67140680; E-PASTS: DDD@FRONTE.LV)

Abonēšanas maksa (eiro):

12 mēnešiem 16,40

11 mēnešiem 15,15

10 mēnešiem 13,80

9 mēnešiem 12,45

8 mēnešiem 11,10

7 mēnešiem 9,75

6 mēnešiem 8,40

5 mēnešiem 7,10

4 mēnešiem 5,70

3 mēnešiem 4,30

2 mēnešiem 2,90

1 mēnesim 1,45

ABONĒ ARĪ ĀRZEMĒS!

Abonēšanas maksa 12 mēnešiem:

·Eiropas valstīs un Krievijā – 40 eiro;

·Austrālijā, Amerikas, Āfrikas, Āzijas valstīs – 50 eiro.

Abonementu ir iespējams noformēt “DDD” redakcijā klātienē (Rīgā, Lubānas ielā 6 – 4) vai elektroniski, sūtīt pieprasījumu uz e-pastu: ddd@fronte.lv, vai zvanot pa tālr.: +371 67140680.

2018. gada pirmais
laikraksta “DDD” numurs iznāks
12. JANVĀRĪ!

DAUDZI UZSKATA, KA MĒS TIKAI PLĀPĀJAM. BET ĪSTENĪBĀ, JA MĒS PAUŽAM TAISNĪGUMU – MŪSU RUNĀŠANA IR RĪCĪBA, TAS IR DARBS. JA MAN TAS BŪTU JĀSAKA PAR CITIEM, KAS TĀ DARA – TEIKTU, KA TĀ IR ĻOTI DROSMĪGA RĪCĪBA.

pats... Bet māca: ja ir ugunsgrēks, tad tavš pienākums ir riskēt ar savu dzīvību, lai glābtu cilvēkus. Gandrīz vai tieši pasaka – tev ir jāglābj citi par savas dzīvības cenu.

DDD: Turklāt tiek teikts – jums jādara viss, lai ugunsgrēks neizceltos, lai tie, kas dzīvo tajā mājā, būtu tā sagatavoti, ka viņi

līdzekļos, tas slēpjas nelokāmā gribā (vai tas jo lielā mērā neattiecas arī uz latviešu tautu?) Nevarmācība (tas ir, spēka jeb varas lietošana bez naida un atriebības jūtām – A.G.) nav lēnīga padošanās ļaundarim. Nevarmācība visiē gribas un gara spēkiem pretojas tirāna gribai. Viens vienīgs cilvēks var tā-

NO ĀRPUSES IEDĒSTĪTĀS KONSTRUKCIJAS

Saruna ar Francijā strādājošo latviešu juristu Juri Rudevski un Dr.iur. Baibu Rudevsku

Turpinājums no iepriekšējā numura

SKRŪVĪTES LIELAJAM MEHĀNISMAM

DDD: Rietumu pasaulē zēl un plaukst ultraliberālisms, kas iznīdē tautas, ģimenes un cilvēka personības attīstības pamatus. Kā šī ideoloģija tiek implantēta latviešu prātos?

Baiba Rudevska: Sorosa darbinieki un domubiedri savas ietekmes augstskolās un organizācijās ideoloģiski apstrādā

ideoloģiju – cilvēktiesības un konstitucionālās tiesības tam ir vispateicīgākais lauks. Tāpēc no viņu mutēm tik daudz dzirdam par cilvēktiesībām, demokrātiju, atklātību, toleranci – visu, kur vien var iestrādāt iekšā ideoloģiskos postulātus.

Ja atceramies, cilvēktiesības bija ierakstītas arī 1978. gada LPSR konstitūcijā. Bet jautājums – kādas ideoloģijas gaismā tās tika interpretētas? Arī pašlaik cilvēktiesības tiek pagrieztas tā, lai ar to palīdzību varētu represēt un iebiedēt citādi domājošos. Cilvēktiesības ir kļuvušas

cilvēktiesībās, starptautiskajās attiecībās, politiskajās zinātnēs, socioloģijā un sociālajā antropoloģijā, tiek piešķirti vienotie Eiropas maģistra grādi sieviešu un džendera studijās (*The Joint European Master in Women's and Gender Studies (GEMMA)*). Civiltiesības, krimināltiesības un citas klasiskās tiesību nozares viņu mājas lapā neesmu atraduši. Kad ar šiem “izglītojamiem” sāk runāt, liekas, ka viņi domā tikai vienā virzienā, nespēdami saprast to, ka tiesības ir domātas kopējam labumam. Tas būtu jāzina katram tiesību zinātņu studentam jau pirmajā kursā. Viņi tomēr tiek ideoloģiski apstrādāti, pašiem to nenojaušot. Iekšēji tie vairs nav brīvi un lepnī cilvēki, bet gan noderīgas skrūvītes lielajam mehānismam.

DDD: Tas pats būtu sakāms arī par žurnālistiem.

B.R.: Jā, arī par žurnālistiem to pašu varētu teikt.

Juris Rudevskis: Tas jau notiek ne tikai Latvijā, bet arī daudzās citās valstīs. Attiecīgās ideoloģijas pārstāvji stāsta, cik ļoti viņi ir atvērti brīvai domai, atklāti, iecietīgi un loģiski – bet, kad sākat viņu viedokļus apšaubīt ar pretargumentiem, tad viņi kļūst ārkārtīgi agresīvi... Seko personīgi apvainojumi, pat lamu vārdi, iebiedēšana. Tādējādi tiek demonstrēts, ka viņi nespēj izturēt pretējus viedokļus. Ir jāsaprot: katrreiz, kad viņi iestājas par “kritisko domāšanu”, viņi ar to domā kaut ko citu – spēju ātri mainīt un paklausīgi pielāgot savus uzskatus valdošo aprindu diktātam, bet ne jau šī intelektuālā diktāta kritisku apšaubīšanu.

B.R.: No pārejiem tie prasa toleranci (iecietību), bet paši ir visneiecietīgākie cilvēki pasaulē.

STAMBULAS KONVENCIJAS “ĀŽA KĀJA”

DDD: Bet, jūsuprāt, kādu mērķu vārdā šī ultraliberālisma propagandas ielašanās cilvēku prātos tiek finansēta? Un kādēļ jūs tik kategoriski iestājaties pret tā saucamās Stambulas konvencijas ratificēšanu Saeimā, paziņojot, ka tā noārdīs ģimeni kā sabiedrības pamatsūnu?

Baiba Rudevska: Francija, kur mēs strādājam, Stambulas konvencijai pievienojās ļoti ātri. Bet pagaidām neko savos nacionālajos likumos īsti nav ieviesusi. Es lasīju franču juristu publikācijas par to, ka viņi pat nav sapratuši, ko paraksta – viņi nav izpētījuši šo konvenciju. Šajā ziņā mēs Latvijā varam lepoties, jo, atšķirībā no pārejām valstīm, pirms parakstīšanas mēs tomēr rūpīgi analizējām Stambulas konvenciju. Faktiski mūsu valdība ar juridisko analīzi tika bridināta, kas šis ir par dokumentu. Mūsu pētījumu ir iztulkojusi, cik zinu, arī Horvātijas valdība – viņi sāka domāt tikai pēc Konvencijas parakstīšanas.

DDD: Horvāti vēl nav to ratificējuši?

B.R.: Nē. Slovāki, savukārt, ir apturējuši ratifikāciju, jo ir ļoti liela pretestība no tautas puses. Viņi parakstīja Konvenciju ātri un bez izpētes, jo politiskais

spiediens bija liels. “Ja neparakstīsiet, tātad esat par vardarbību pret sievieti!” – šāda ir retorika. Man kā juristei vajadzēja objektīvi izpētīt, ko patiesībā satur šī Konvencija ar brīnišķīgo nosaukumu – Eiropas Padomes Konvencija par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu.

DDD: Kas tur tik graujošs?

B.R.: Stambulas konvencija ir pirmais starptautiskais līgums,

nēt, netaisot, piemēram, sieviešu dušas telpās. Tāpat diskriminācija būtu aizliegums šādi “sievietei” precēties ar vīrieti. Bez jokiem!

Starp citu, Konvencija ir nepareizi iztulkota latviešu valodā – “sociālās dzimtes” definīcijā ir izlaists būtiskais vārds “konstruēts”. Ir ļoti liela atšķirība starp vienkārši sociālām lomām un starp **sociāli konstruētām lomām**. Šis “konstruēts” tieši

BRĪVĀ VALSTĪ BRĪVI PAUST SAVU VIEDOKLI, UZSKATUS, PIEKOPT SAVU RELIĢISKO PĀRLIECĪBU, NEVIS TIESĪBAS UZ KAUT KĀDĀM APKAUNOJOŠĀM BAUDĀM, – TIE IR PAMATU PAMATI. TĀPĒC MANI BIEDĒ, KA AIZVIEN VAIRĀK JAUNO, PAT MANAS PAAUDZES JURISTU, TIEK ŠĀDĀ VEIDĀ MUĻĶOTI.

stratēģiski svarīgo zinātņu jomu studentus, it īpaši jaunos juristus, žurnālistus, sociologus, politologus, droši vien arī ekonomistus. Un šīm organizācijām, pat ja to nav daudz, ir tendence būt aktīvām. Acīmredzot par šo aktivitāti viņiem maksā, jo naudas ir daudz. Līdz ar to viņiem ir pieejami visādi resursi, kas paver iespējas realizēt gandrīz visu. Viņi prot radīt iespaidu, ka pārstāv visu tautu, runā tautas vārdā. Viņi arī zina stratēģiski svarīgus cilvēkus, ar kuru palīdzību izplatīt savas idejas sabiedrībā. Apmāca viņus savos semināros. Viņi ļoti labi prot apstrādāt cilvēku prātus, izmantot presi, pielietot polittehnoloģijas. No viņiem varētu pat pamācīties.

Protams, viņus interesē arī augstskolas, katedras, no kurienes nāk šie akadēmiski izglītotie “pētnieki”... un caur šiem “zinātniekiem” viņi arī iedarbojas uz sabiedrību, cilvēki viņiem notic.

Man nepatīk arī tas, ka Sorosa ietekmes dēļ netiek sagatavoti augstas klases juristi ar stabilu vērtību sistēmu, aristotelisku domāšanu, kas spētu kritiski domāt, analizēt un loģiski argumentēt. Jaunie studenti gan uzskata, ka viņiem iemāca lielas Rietumu gudrības, bet īstenībā tā ir ilūzija. Rietumu gudrības atrodamas pavisam kur citur – ne jau Sorosa līdzfinansētajās augstskolās, konferencēs un semināros. Ja uzmanīgi pavērojam, tad varam redzēt, ka viņus interesē vienīgi tās tiesību nozares, caur kurām vislabāk var iefiltrēt

par instrumentu pret tiem, kas sacēlas pret šo kreisā liberālisma ideoloģiju. Piemēram, pret homoseksuālismu kā parādību nedrīkstam protestēt – jo uzreiz tiekot pārkāptas viņu cilvēktiesības, tiekot pausta homofobija. Bet manas cilvēktiesības uz vārda brīvību nevienu vairs neinteresē. Kaut kur pazūd arī manas un citu cilvēku tiesības uz reliģijas brīvību. Tā vietā kā tāds milzīgs zemūdens kuģis uzpeld kaut kādas divainu grupu “cilvēktiesības”. Smeļos, ka drīz mums būs “cilvēktiesības” katram uz savu rozā tualetes papīru un tamlīdzīgām muļķībām, bet tikai ne būtiskās, fundamentālās brīvības, kas ir pamatā jebkurai demokrātiskai, tiesiskai un brīvai sabiedrībai.

Brīvā valstī brīvi paust savu viedokli, uzskatus, piekopt savu reliģisko pārliecību, nevis tiesības uz kaut kādām apkaunojošām baudām, – tie ir pamatu pamati. Tāpēc mani biedē, ka aizvien vairāk jauno, pat manas paaudzes juristu, tiek šādā veidā muļķoti. Diezgan daudzi Latvijas juristi ir mācījušies Sorosa dibinātajā Centrāleiropas Universitātē Budapeštā.

DDD: Ja ieskatās ne tikai “Providus”, “Delnas” un tamlīdzīgu organizāciju dalībnieku, bet arī Latvijas Universitātes un citu augstskolu mācībspēku izglītībā – tik tiešām daudzi no viņiem ir beiguši šo Centrāleiropas Universitāti. Ko tur pasniedz?

B.R.: Tur gatavo maģistrus, piemēram, džendera studijās (*gender studies*), nacionālismā,

VAI OKUPANTI IR NEIZGLĪTOTI, APJUKUŠI CILVĒCIŅI?

DISKUSIJA INTERNETA SOCIĀLAJĀ TĪKLĀ “FACEBOOK”

Komentāri tiek publicēti saīsināti un bez gramatiskām korekcijām

Steidzīte Freiberga: Pēc okupācijas ir jānotiek dekolonizācijai, tā tiešām ir visiem saprotama, elementāra patiesība, par ko nebūtu vispār jādebatē. Bet nezin kāpēc tas pašreiz tiek darīts – runā apkārt un šķersām, lai tikai neaizvainotu kolonistus, kuri nebūt šeit neienāca, lai želotu latviešus. Un tas, ko saka Jānis Ozols – “Brutāli izdzīt neizglītotus, apjukušus un tāpēc agresīvus cilvēkus...”, ir pavisam greizi. [..] Neredzu, ka okupanti šeit būtu apjukuši, tieši pretēji – viņi Latvijā jūtas vareni un splauj latvietim tieši sejā, kad viņš iedomājas atgādināt, ka viņi šeit ir kolonisti, ka viņiem tāpat kā jebkurai citai tautai, ir sava zeme, uz kuriem ir jādodas, lai palīdzētu savā tēvijā kopt savu kultūru un savu dzimto valodu tur – šeit nav tā vieta, kur viņiem to darīt. Ja viņi būtu tik neizglītoti un apjukuši, tad vajadzēja gan tagad, pie tik nenogurstošas un bezgalīgas skaidrošanas, izglītoties un beidzot sākt apjēgt savu statusu Latvijā. Bet viņiem acīmredzot nav izdevīgi to saprast – piektā kolonna (mūsu ārējais ienaidnieks) nav neizglītoti un apjukuši cilvēciņi – viņi ir šovīnisti un lieliski zina, ko šeit dara. Viņus pat tracina tas, ja latvietis reizēm (kā par brīnumu) sabiedriskās vietās (veikalā, pie ārstā, dažādās iestādes u.tml.) uzdrošinās ar viņiem

runāt tikai latviski. Jā, kā par brīnumu, jo latvietim savā zemē nav jārūnā krieviski – šeit ir valsts valoda, par ko ir jāatgādina vienmēr, ikvienā vietā. Te jāsaka, ka latvietis gan ir neizglītots, apjucis cilvēciņš, ja negrib saprast šīs elementārās, pašsaprotamās lietas, ka savā zemē sava valoda ir jāciena un jārūnā tikai latviski, nevis jāizdabā kolonistam, ka pēc okupācijas izbeigšanās ir jānotiek dekolonizācijai – bez jebkādam atrunām. Kā to izdarīt? Par to ir atbildīgi varneši, bet, ja vara ir nodevīga, tad tautai ir jāapvienojas un jāpieprasa pieņemt nepieciešamo likumu, lai veiktu šo taisnīgo procesu. Vai tad tikai citas tautas to var, bet latvieši ne? Ja kolonisti var masveidā prasīt savu krievu valodu un krievu skolas šeit, Latvijā, vai tad mēs nevaram tikpat daudzskaitlīgi iziet ar taisnīgu prasību veikt dekolonizāciju? Prasīt algas mēs gan protam, bet padzīt ienaidnieku, lai tautai un valstij vispār vēl varētu būt nākotne, – to, lūk, nu nekādi nevaram bez “pārgudras spriedelēšanas”.

Lai tie naīvie, glēvie, spriedelētkārie vientieši pāiet malā – lai apvienojas tauta, nevis sazombētais pūlis! Ticu un ceru, ka vēl pastāv latviešu tauta, ja reiz tā spēja nodibināt savu valsti. Lai slava un gods mūsu senčiem, neapkaunosim viņu piemiņu! Priecīgs svētkus, LATVIEŠI!

raujami un saistīti pamati.” Tie ir Nikolaja Rēriha vārdi grāmatā “UGUNĪGAIS CIETOKSNIS”. Taču, ja Jums tas viss ir “šaus un kroplīgs skatījums uz dzīvi un cilvēkiem” – nožēlojamā līmenī ir Jūs apziņa. Vārdnīcās varat atrast par nācijām un tautām: “[lat. natio cilts, tauta] – vēsturiski izveidojusies cilvēku kopība, kurai ir kopīga valoda, teritorija, ekonomiskā dzīve, kultūra un psiholoģijas īpatnības, tendence veidot nacionālu valsti.” Bet, kā teicāt, arī nācija Jums “nekad nav bijusi kvalitātes zīme”. Nu, ko – skumji par tādu “izgaismotu” izpratni. Taču vispār – visas cilvēces kultūras pamatā jau ir nācijas. Par patriotismu, kā izskatās, mums nav citu domstarpību, kā vienīgi tā realizēšanā. Ja runājam par latviešiem Lielbritānijā, tad neiebilstu, ka arī viņi tur ir nevieta. Bet mūsu tautai naidīgais režīms to ir panācis, lai latvieši dotos svesumā meklēt iespēju izdzīvot. Manuprāt, viņiem tomēr vajadzēja palikt dzimtenē un pielikt savu enerģiju cīņā par taisnīguma atjaunošanu, nevis aizbraukt un gaidīt, kad kāds to izdarīs viņu vietā, lai pēc tam, lūk, atgrieztos jau uz visu gatavu. Bet nesalīdzināsim ar okupantiem, kuri kā mēslu mušas pretlikumīgi saskrēja latviešu iesildītajos mājokļos – un vēl joprojām piesmirdina un izsūc mūsu mazo, svēto zemīti.

Līga Muzikante: Paldies, Steidzīt!

Vineta Rungaine Jirgenson: Jutāns tiešām dzīvo mucā! Man reiz stāstīja, ka “mācīties, mācīties un vēlreiz mācīties” vajag! Laikam daļai cilvēku pēc četrdesmit gadu vecuma tas vairs nav aktuāli! Kā teica mana vecmamma – nevajag tankus, lai okupētu valsti! Par jaunām okupācijas un kara metodēm Jutāns pat nenonauš, ja jau uzskaita tādas, kuras bija aktuālas pirms piecdesmit gadiem. Lai gan KF Ukrainā tās izmanto vēl šodien. Bet Latvijas situācijā lielākā nelaime ir jutāni un žagatas!!Nevajag ne tankus, ne citas metodes.

Steidzīt, piekritu visam teiktajam izņemot to, ka aizbraucējiem vajadzēja palikt un cīnīties! Badā esoši cilvēki nav cīnītāji! Un no beigtiem labuma nekāda!

Steidzīte Freiberga: Vineta Rungaine Jirgenson Vai tad mēs, palikušie, esam jau beigti? Pat no jaunās paaudzes zinu tādus, kuri neplāno aizbraukt. Ja cilvēkam ir mērķis, viņš nenobīsies, bet rēķināsies ar to, ka ceļā var gadīties sastapt arī negaisu un palikt pat ar pustukšu vēderu. Cildens mērķis jau aicina – bez aprēķina.

Vineta Rungaine Jirgenson: Steidzīte Freiberga, es būtu beigta! Kad aizbraucu, man bija ābolu groziņš un pēdējie 70 lati! Tieši ceļa naudai pietika! Būtu Tevi pazīnusi, palūgtu pabarot kādu laiku un nebrauktu! :))

Steidzīte Freiberga: Raivo Jutān, par nacionālismu jau centos Jums skaidrot man zināmo un pieejamo, ja Jums tā ir tukša skaņa – ļoti žēl. Diezin vai kļūs par Cilvēku cilvēks, kuram īstens nacionālisms ar patiesu kultūru ir sveša bilde...

Vineta, protams, viegli jau nav, un katram ir savs stāsts. Arī es neesmu pārāk tālu no tās kategorijas, kura varētu prasīt, lai kāds pabaro. Bet Tēvija mums tomēr katram ir viena – tā, kuru atvēlējis Dievs. Tātad ir arī pienākums pret šo Dieva doto zemīti, lai arī cik grūti nebūtu...

Raivo Jutāns: Artur Gill – arī Baltijas valstu neatkarība bija pēc ASV scenārija. Tālāk iestāšanās ES un uzreiz NATO. Katrs solis neuzkrītoši, bet tika kontrolēts un joprojām tā notiek. Vienmēr mazās valstiņas būs atkarīgas no lielvalstu ārējās politikas.

Aivars Gedroics: Žēl tautiešu, kuri bezjēdzīgi tērē laiku un enerģiju, strīdoties ar tādiem apziņas deģenerātiem “jutāniem”. Tiešām cerat viņus pārveidot? Tādi mēsli jābanē nost un miers un bērziņš, kā tai dziesmā teikts!

Raivo Jutāns: Aivars Gedroics Par “apziņas deģenerātu” vajadzētu pieprasīt kompensāciju! Padomāšu.

Steidzīte Freiberga: Aivars Gedroics Nedomājām jau, ka cilvēki var tik traki sapūdēt savu apziņu. Jums taisnība – tādiem jāļauj “atpūsties”...

Aivars Gedroics: Tas vēl pārāk maigs apzīmējums tādām “cilvēkveidīgam mēslam” kā šis...

Steidzīte Freiberga: Teikšu vēlreiz, Aivar Gedroic, ka taisnība jau Jums ir. Bet ne jau tādu deģenerātu dēļ uzturējam šo saraksti – bet rakstījām to veselā apziņā dēļ, kuri var salīdzināt lietas un spēj padomāt, kas ir deģenerēta apziņa un kas ir normāla. Ir jau tomēr saprātīgi cilvēki, kaut, šķiet, ka par maz, bet tomēr viņi ir. Un tādu dēļ jau arī cenšamies paust patiesību, lai kopīgi rastu risinājumu mūsu tautas un valsts nākotnei. Cik zināms, tad arī viens pat ir karotājs. Un tā jau ir tā cilvēka misija uz zemes – darbs vispārības labā. Mūsu gadījumā tā ir latviešu tauta un latviešu valsts, par kuru mūsu senči ir lējuši savas asinis. Bet, protams, deģenerāti, lai paši sapūst savā sulā...

Turpinājums 8. lpp.

Raivo Jutāns: Ko darīt ar krievvalodīgajiem Bruņotajos spēkos, policijā, ugunsdzēsējos, medicīnas darbinieku vidū? Dekolonizēt? Atņemt šodienas apbalvojumus?

Līga Muzikante: Krievvalodīgajiem kā tādiem nav ne vainas. Okupantiem ir jāpamet valsts. Iznēmums var būt cilvēki ar īpašiem nopelniem latviešu tautas un valsts labā.

Raivo Jutāns: Pēc kādām pazīmēm noteiks kurš ir okupants? Ko darīt ar zviedriem un vāciešiem? Ar poļiem un lietuviešiem?

Vineta Rungaine Jirgenson: Kas ir krievvalodīgie? Tie, kas runā krieviski? Tad es arī esmu krievvalodīgā! Arī anglvalodīgā, dačvalodīgā! Bet latviete! Tā ka beigsim vienreiz cilvēkus, kuriem ir nacionalitāte, saukt par kaut ko nesaprotamu!

Raivo Jutān, nav pazīmju, ir precīzi zināms pilsoņu un viņu pēcnācēju loks līdz okupācijai. Un ir precīzi nosakāmi civilokupanti un viņu pēcnācēji! Apnicis klausīties demagoģiju un tautību piesaukšanu, kad tas ir izdevīgi! Vienā brīdī mistiskie krievvalodīgie, otrā jau atceras tautības!

Raivo Jutāns: Vineta Rungaine Jirgenson – parādiel kaut vienu tīru latvieti? Jau 90.-tajos kļiedza, ka krievi ir vainīgi, bet 26 gadu garumā valsti izzaga un turpina zagt mūsu pašu bāleliņi – latvieši! Latvieši, nevis okupantu pēcnācēji! Gribat, lai valsts iznīkst? Latvietis ir gatavs noēst otru latvieti!

Vineta Rungaine Jirgenson: Atkal sākās demagoģija par asiņu tīrību un bāleliņiem!... Kas ir Vējonis? Okupācijas armijas virsnieka latvieša un krievienes dēls, vai ne? Latvietību nenosaka asiņu tīrība, bet gan mentālā apziņa! Kurā brīdī Latvija iznīks, atbrīvojoties no mēsliem?

Raivo Jutāns: Tad ļoti zema Jums ir mentālā apziņa!

Vineta Rungaine Jirgenson: Tiešām? :)) Manu apziņu mērāt ar savu mērauklu? :))

Raivo Jutāns: Vineta Rungaine Jirgenson, Līga Muzikante, Steidzīte Freiberga – ar ko jūs esat labākas par Staļinu un viņa režīmu, piedāvājot izraut cilvēkus ar visām saknēm no zemes, kurā viņi ir dzimuši? Deokupējot un dekolonizējot, jūs gribat deportēt “okupantu” bērnus ārpus Latvijas uz viņiem svešu zemi, kur nav nedz radu, nedz draugu, uz zemi, kurā viņi nav mācījušies un strādājuši? Ar “tādām latvietēm” un nacionāli noskaņotiem latviešiem es gan negribētu dzīvot vienā zemē! Drīzāk jūs vajadzētu deportēt! Jūsu saindētās, nacistiskās domāšanas dēļ! Cilvēks jums nav vērtība!

Valdis Maksimovs: Cilvēks ir vērtība tad, kad viņš ciena otru cilvēku, šajā gadījumā okupantam, kurš gribētu šeit dzīvot, būtu jāciena pamattautas vērtības.

Arturs Gills: Tie, kas latviešu kultūru, valodu – faktiski, visu identitāti nīsdami, plosās ar tām kolorādo lentītēm, tiešām nav vērtība. Un – normālai, bibelīgai valdībai – būtu jāvalda ar zobīnu. Kā Rakstos stāv rakstīts

Raivo Jutāns: Arturs Gills “Bāz zobenu maksti!”

Arturs Gills: Jā. Man nav viņi jākauj, ja vien manai ģimenei personīgi neuzbrūk. Valdības rokas jābūt zobenam.

Bet es gribētu vēl piebilst – ir arī tādi tautas ienaidnieki, kuru dzimtā valoda ir latviešu. Arī pulka tādu nīst latvisko identitāti. Tādi bija arī visrieģīgākie čekisti, stukači utt. Bet tīri latvieši, it kā... Tagad arī – ir pilns ar latviešu urlām.

Vineta Rungaine Jirgenson: Raivo Jutāns, tos pantus skaiti devītā maijā! :))

Steidzīte Freiberga: Raivo Jutāns Valsts iznīks tad, ja neatbrīvosimies no okupantiem. Jums taču vajadzēja zināt demogrāfu atzinumu, ka tautai, lai tā pastāvētu, ir jābūt vismaz 75% savā zemē. Kā ir ar latviešiem? Un savas valsts iekšējās nebūšanas ir jārisina pašai tautai – bez okupantu klātbūtnes...

Valdis Groza: Cik nožēlojami, ka okupācijas laika parādība, kad latvieši bija visnīknākie savas tautas apkarotāji, atkal šeit redzama...

Steidzīte Freiberga: Raivo Jutān, nezāles ir jāizrauj ar visām saknēm no zemes (un tieši tāpēc, ka ir tur “piedzimušas”), jo citādi jau kultūraugi neaugs un neatīstīsies. Atkārtos, sakot, ka vecajiem kolonistiem vajadzēja paskaidrot saviem bērniem viņu statusu šeit, Latvijā, un atklāti pateikt, kur ir viņu patiesā dzimtene, un arī to, ka viņiem tur būs jāatgriežas, jo ikvienam cilvēkam ir jākalpo savai tautai un savai valstij. Jums vajadzētu lepoties, ka dzīvojat kopā ar “tādām latvietēm” un nacionāli noskaņotiem latviešiem”, kuri dod Jums sadarbības iespēju būt patiesam savas zemes un savas valsts patriotam un veltīt savu enerģiju to nākotnes iespējai. Ja neatbrīvosim savu zemi no šīs okupantu varzas – Jums jāsaprot, ka mums patiešām nebūs nākotnes...

Raivo Jutāns: Steidzīte Freiberga, gaidiet, kad briti norādīs latviešiem uz viņu dzimto zemi! Nacionālisms nav patriotisms, bet šaus un kroplīgs skatījums uz dzīvi un cilvēkiem. Nācija nekad nav bijusi kvalitātes zīme! Jeb varbūt vēl sāksiet runāt par āriešu rasi?

Arturs Gills: Ir 2 veidu nacionālismi. Ir arī sliktais – tas, kas grib, lai kaimiņa nacionālais iznīktu.

Vineta Rungaine Jirgenson: Trešā internacionāle mūžam dzīva, Raivo Jutān?! :)) Savus okupantu līdzskrējēja draudus patur sev! Un neaizmirsti 9. maijā pie kauna staba savus pantus pārskaitīt! :))

Steidzīte Freiberga: Raivo Jutān, “Katra tauta vēlas attīstīties un gūt panākumus sevis pilnveidošanā, citiem vārdiem sakot, darīt to, kālab mēs dzīvojam zemes virsū. Un tumsonīgais patības jēdziens pārtaps sasnieguma varoņdarbā, ja radīsies izpratne, ka dzīvinošie jēdzieni – īstens nacionālisms un patiesa kultūra – tie ir savstarpēji nesa-

NO ĀRPUSES IEDĒSTĪTĀS KONSTRUKCIJAS

Turpinājums no 1. lpp.

Baiba Rudevska: Ne velti Stambulas konvencijas skaidrojošajā ziņojumā, kuram ir liela autoritāte, ir paredzēts, ka tās izpratnē tiek aizsargāti arī geji, lesbietes, transvestīti u.tml. Konvencijā ir ietvertas bīstamas lietas. Piemēram, tas, ka tā iejaucas izglītības sistēmā. Tā uzliek par pienākumu nacionālo valstu visos izglītības līmeņos likt apgūt sociālās dzimtes koncepciju, laužt “vecos stereotipus” par dzimumu lomām. Tātad šis neprāts tagad tiks ar starptautisku līgumu no augšas uzspiests, un bērnu vecāki vairs nevarēs brīvi, pēc savas izvēles audzināt savus bērnus saskaņā ar saviem reliģiskajiem un filozofiskajiem uzskatiem. Visās skolās,

**TĀTAD, JA VĪRIETIS JŪTAS KĀ
SIEVIETE, ŠĪ KONVENCIJA IR
ATTIECINĀMA ARĪ UZ VIŅA
AIZSARDZĪBU, UN SABIEDRĪBA
NEDRĪKST TO DISKRIMINĒT,
NELAIŽOT, PIEMĒRAM,
SIEVIEŠU DUŠAS TELPĀS. TĀPAT
DISKRIMINĀCIJA BŪTU AIZLIEGUMS
ŠĀDAI “SIEVIETEI” PRECĒTIES AR
VĪRIETI. BEZ JOKIEM!**

sākot jau ar bērnudārzu un beidzot ar augstskolām, vajadzēs laužt “stereotipus” – veidot jaunas formācijas cilvēkus; vienalga, vai bērnu vecāki to grib vai negrib. Tas ir ļoti bīstami. Tas ir totalitāri.

Patiesībā šī Konvencija ļoti sasaistīs rokas valstij, ielaižot džen-derisma jeb sociālās dzimtes ideoloģiju Latvijā. Smejies vai raudi, bet, ja mēs sākam akceptēt jēdzienu “sieviete un vīrietis” attiecināšanu ne tikai uz bioloģisko, bet arī uz cilvēka paša sajūtām, tad mūsu Satversmē iekļautā vīrieša un sievietes laulības konstitucionālā aizsardzība sagrūst – jo tiek pieļautas arī viendzimuma “laulības”, piemēram, starp bioloģisko vīrieti un vīrieti, kurš jūtas kā sieviete. Tātad Satversme nemaz nav jāgroza – viss brīnīšķīgi sanāk...

KAD NEPRĀTS TRIUMFĒ

DDD: *Godīgi atzišos – jūsos klausoties, ir grūti noticēt, ka tas notiek it kā psihiski veselu cilvēku sabiedrībā.*

Baiba Rudevska: Latvieši vēl nav tik šausmīgi apmāti, bet, piemēram, Kanādā bērniem par šo sociālo dzimti māca jau bērnudārzā. Vienā no Kanādas provincēm nesen tika pieņemts likums – ja vecāki pretojas, ka 4–5 gadus vecs bērns, būdams puisītis, vēlas būt kaut kāds transvestīts, tad valsts vecākiem šo bērnu var pat atņemt. Vecāku pretestība tiks uzskatīta par vardarbību pret bērnu.

Tas viss patiesībā ir ļoti traģiski un prātām neaptverami. Uz kuriem gan mēs ejam?! Francijā jau uzsāktas debates, ka vajag ieviest trešo “dzimumu”, norādot to pasē vai jebkurā dokumentā. Ir valstis, kas to jau realizē.

Juris Rudevskis: Runājot par visu šo fenomenu kopumā – vajadzētu meklēt sabiedrotos citās valstīs. Ir valstis, kur pie varas ir prātīgi cilvēki.

DDD: *Es domāju, ka Ungārija ir ļoti labs piemērs?*

J.R.: Jā, Višegradas, Centrāleiropas valstis. Bet redzu, ka sadarbība diemžēl ir kaut kas tāds, ko mēs neprotam izmantot. Mūsu ārlietu politikas veidotāji, cik es saprotu, ir gatavi kaut vai riet unisonā ar visu baru.

DDD: *Vai tad brīnums – pats ārlietu ministrs ir “iznācis no skapja” un lepojas ar savām seksuālajām novirzēm... Domāju, ka viņš tāds nav vienīgais ārlietu sektorā.*

J.R.: Te atkal parādās jautājums par kopējo labumu. Īsts valstsvīrs ir tas, kurš rūpējas par kopējo labumu un sadarbību ar citu valstu politiskajiem spēkiem veido saprātīgi.

DDD: *Laikam jau Rinkēvičam tas “saprātīgais” krasi atšķiras no jūsejā...*

Turpmāk vēl...

Intervēja Liga Muzikante

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

kots: LV40HABA0551034053378

KAS PĀRVALDA PASAULI – VAI BILDERBERGAS KLUBS?

Jurijs Laričevs

Rakstnieks, publicists

2005. gadā Spānijā tika izdota Daniela Estulina grāmata “Kas pārvalda pasauli? Jeb visa patiesība par Bilderberga klubu”.

Savukārt Rejs Bredberijs kādā romānā ir iekļāvis interesantus vārdus, kas atklāti izsaka šīs pasaules vareno domas par pārējo cilvēci. “Cilvēks necieš to, kas iziet ārpus parastības rāmjiem... Mums visiem ir jābūt vienādiem. Nevis brīviem un līdztiesīgiem kopš dzimšanas, kā noteikts

konstitūcijā, bet gluži vienkārši mums visiem ir jāklūst vienādiem. Lai cilvēki kļūst līdzīgi cits citam kā divas ūdens lāses; tad visi būs laimīgi, jo nebūs milžu, kuriem blakus citi sajūt savu niecību... Ja negribi, lai cilvēks uztrauktos politikas dēļ, nedod viņam iespēju saskatīt jautājuma abas puses. Lai redz tikai vienu, bet vēl labāk – nevienu... Sadzeniet cilvēkiem pilnas galvas ar cipariem, sāciet ar nekaitīgiem faktiem, kamēr kļūst nelabi, – nekas, toties tiem šķitīs, ka viņi ir ļoti izglītoti. Tiem radīsies pat iespaids, ka viņi domā, ka viņi virzās uz priekšu, lai gan patiesībā stāv uz vietas. Un cilvēki būs laimīgi, jo fakti, ar kuriem tie ir piebāzti, – tas ir kaut kas nemainīgs. Bet nedodiet viņiem tādu slidenu matēriju kā filozofija un socioloģija. Nedod, Dievs, ja viņi sāks izdarīt secinājumus un vispārinājumus.”

Tieši šis scenārijs tiek iemiestots uz Zemes. Katrs planētas iedzīvotājs ir burtiski piegāzts ar bezjēdzīgu un melīgu informāciju, viņam šķiet, ka dzīve kļūst sarežģītā, aizvien mazāk cerību tiek skaidrībā par informatīvā haosa viltus sarežģījumiem. Līdz ar daudzkanālu televīzijas un interneta parādīšanos ļoti daudziem cilvēkiem, kas nespēj patstāvīgi domāt, smadzenes ir iekritušas konceptuālas nenoiektības stāvoklī. Cilvēki domā standarta veidā, runā šabloniski, un viņiem nav sava noteikta, patstāvīgi izstrādāta viedokļa.

No cilvēces jau ir izveidots uzvert spējgs informatīvais lauks, lai īstenotu virtuāli informatīvos, psiholoģiskos un psihotroņos karus ar mērķi iegūt varu pār visu pasauli.

Ko darīt vienkāršajam cilvēkam tādā situācijā? Iemācīties redzēt īstenību vienkāršībā. Atcerieties algebru: ja saīsina skaitītāju ar saucēju, vienādojuma labo un kreiso pusi, matemātiskā izteiksme vienkāršojas un kļūst saprotama. Tā arī dzīvē. Galu galā aiz melīgu vārdu diezokņa maskas ir ieceres vienkāršība.

Visas civilizācijas un atsevišķi katra cilvēka dzīve ir atkarīga no politikas. Šodien daudzi jau

ir atskārtuši, ka politiku veido ne jau publiski valsts vadītāji, ne jau parlamenti, ne ugunīgas debātes, bet atsevišķi cilvēku prāti. Viņu nav daudz. Bet tieši tajos piedzimst idejas, kas pēc tam satricina visu pasauli.

Nekas no nekuriens pats no sevis nerodas. Viss ir iesakņots jau iepriekš. Sapratīsi pagātnei, sapratīsi tagadni un prognozēsi nākotni.

PRIEKŠVĒSTURE

Pat jebkurā cilvēku pagaidu grupā uzreiz izceļas lideris. Lidera un pūļa savstarpējās attiecības noved pie parasta mērķa – pie cenšanās vadīt. Vieniem patīk publiski, acimredzams lidera stāvoklis, citi dod priekšroku neformālai ēnu vadībai, “pelēkajam kardinālismam”.

Vara un nauda ir vienas medaļas divas puses, tāda kā divsejaina ļarva. Katrs senais kņaziņš to lieliski saprata. Jebkuras varas būtība ir rekets un “jumts”. Kņazs bija “jumts” teritorijai ar iedzīvotājiem, par to no cilvēkiem prasot meslus (nodokļus). Tādēļ viņus arī sauca par pavalstniekiem. Saimnieks – tas ir īpašnieks. Vārds “vara” ir cēlies no vārda “varēt”. Valdnieks – tas ir visa īpašnieks. Ja valsts zaudē īpašumu, tā zaudē varu un sabrūk. Turklāt par upurjēru kļūst tauta. Šodien daudzas valstis demagoģiskā liberālisma uzplūdā ir izšķērdējušas tautas īpašumu. Viņu liktenis ir skumjš.

Viduslaikos parādījās liels daudzums slepeno organizāciju (ordeņu). Nosaukumu ir daudz, bet mērķis viens – sagrābt varu no leģālajiem valdniekiem, pārveidot pasauli un izvest pasaules kundzību, globalizāciju, “jauno kārtību”. Vieni un tie paši cilvēki vadīja vai iekļāvās dažādās organizācijās, kas uzvedina uz domām, ka eksistēja (un eksistē) viena slepena, sakoordinēta šīs pasaules vareno savienība. Šo cilvēku ir maz. Nedaudzas personas. Tikai viņi zina patiesos slepenos mērķus, bet pārējie daudzskaitlīgie biedri ir tikai bandinieki aklo izpildītāju hierarhiskajā piramidā.

Viena no ietekmīgākajām leģālajām masonu organizācijām ir Vatikāns. Tas ir dzemdējis dažādus ordeņus vai protežējis tos. Dažkārt, kā tas notika ar tempļiešiem, tas ir nodevis tos.

Masoni – tas ir kaut kas romantisks, jo bruņinieku mīti, kurus viņi paši par sevi sacerējuši, veido oriolu. Bet tie ir tikai mīti, kurus viegli atšifrē apkērīgs analītiķis, kurš prot darboties ar metodiskiem instrumentiem. Paši saimnieki diez vai tic šķīstajai ieņemšanai, augšāmcēlšanās stāstam, Grāla kausa atrašanai, Jāņa Kristītāja galvas pielūgsmei (tempļiešus apsūdzēja par kādas bārdainas galvas slepenu pielūgšanu), utt.

Mūsdienu masoni (brīvmūrnieki) sevi sauc par seno gilžu, seno brīvmūrnieku, kuri radīja tempļus, sekotājiem. Šī ir mīta ārpuse. Īsto nosaukuma izcelsmi nezina pat ložas saimnieki, kas apsēsti ar naudu un varu. Par īsteniem brīvmūrniekiem sevi varēja saukt tikai senie vientuļnieki, zintnieki, filozofu “akmens” – rūnu raksta – noslēpumu zinātāji. Tieši zint-

niekiem bija patiesā slēptā vara pār pasauli, jo viņu doma spēja iedarboties uz realitāti. Bet, sasniedzot gara attīstības virsotnes (zemapziņas maģiju), zintnieks saprata, ka ir tikai Dieva gribas cēlvedis. Un tad zintnieks ir un nav zaudējis varu, jo viņa griba sakrīt ar Dievu gribu, un viņš tiecas uz savas personības savienošanos ar Dievu. Savas gribas un brīvības pašuzpurēšana savienošanās vārdā – tas nav upuris savam ego, bet kvalitatīva pārdzimšana. Lūk, zintnieka patiesais mērķis. Tāpēc pasaules piezemēto masonu kņazu centieni pēc pasaules kundzības – tas ir tikai sapnis par to, ko viņi nesaprot. Masoniem (kā arī baznīcām) pieejama vienīgi rituālu maģija – vizzemākais limenis. Un visas viņu tā saucamās iesvētību pakāpes ir propagandas blefs, kas paredzēts vientiešu savervēšanai.

Ko mēs šodien redzam? Visu to pašu. No slepeno savienību pārpilnības izdalīsim tās, kas šobrīd ir daudzmaz ietekmīgas (daļa no informācijas ir savākta Maikla Bensona grāmatā “Inside Secret Societies”) (“Slepeno organizāciju iekšpuse”). To, ka pasauli pārvalda dolārs, jūs zināt. Bet pārējais – bez komentāriem.

DŽEKILLAS SALAS GRUPA

1910. gada 22. novembrī, tieši 53 gadus pirms prezidenta Kenedija slepkavības, septiņu cilvēku grupa, kuriem pieder 25 procenti no pasaules kapitāla, sapulcējās Džekillas salā, lai apsvērtu centrālās bankas organizāciju. Tie bija: Frenks A. Vanderlips, vēlākais Ņujorkas pilsētas Nacionālās bankas prezidents, kurš šajā tikšanās reizē pārstāvēja Rokfelleru ģimeni; Abrahams Pits Endrū, kurš vēlāk ieņēma Savienoto Valstu Kases ģenerālskretāra posteni; Henrijs P. Deivisons, kurš pārstāvēja Dž. P. Morganu; Čārlzs D. Nortons, Pirmās Nacionālās Bankas prezidents; Bendžamins Stroits; vēl viens Morgana palīgs; Nelsons V. Oldridžs, Nacionālās Finanšu komisijas priekšsēdētājs un Džona D. Rokfellerā (jaunākā) sievastēvs; Pols Mortics Voburgs, Banku sistēmas M. M. Voburga pārstāvis Vācijā un Nīderlandē.

Viņu tikšanās rezultātā tapa Federālo rezervju sistēmas dibināšanas akts, kuru parakstīja prezidents Vudro Vilsons 1913. gada 23. decembrī. Federālās rezerves – tā ir centralizēta banka, kas pieder privātpersonām, no kurām Savienotās Valstis ņem naudu uz parāda.

Stāsta, ka Federālo rezervju dibināšana ir leģitimizējusi slepenās valdības, kuras sastāvā ir pasaules bagātākie cilvēki, darbošanos. Federālo rezervju sistēma drukā ASV valūtu. Vienīgais prezidents, kurš nopietni ierosināja mainīt Federālo rezervju sistēmu tā, lai naudas drukāšana vairs nebūtu tās pienākums, bija Kenedijs.

A. Ralfs Epersons savā grāmatā “Neredzamā roka: vēstures slepenās versijas atklāšana” raksta, ka baņķieris multimiljonārs Meijers Rotšilds ir sacījis: “Dodiet man kontroli pār nācijas naudu, un man būs vienalga, kurš izdod tās likumus.”

Turpmāk vēl...

Tulkoja Steidzīte Freiberga

DŽENDERISMS – jauna bīstama ideoloģija

ĢIMENES NOĀRDĪŠANA

Turpinājums no 1. lpp.

Deila O'Lirija: 1970. gados feminisma kustībai pievienojās radikāles, kas sievietes uzskatīja par “apspiestās šķiras” prototipu, bet laulību – par “obligātu heteroseksualismu”, t.i., apspiešanas instrumentu. Šī filozofiskā kustība tika atvasināta no Fridriha Engelsa darbiem, kuros viņš analizē ģimenes izcelšanos. 1884. gadā Engelss rakstīja: “Vēsturē par pirmās kārtas antagonismu jāatzīst antagonisms starp vīrieti un sievieti monogāmā laulībā, bet sieviešu apspiešanu no vīriešu puses – par pirmās kārtas apspiešanu.” Šulamita Fairstoune (*Shulamith Firestone*) savā grāmatā “The

homoseksualisms un ārlaulības dzimumakti, no liberāla skatupunkta, vairs netiks uztverti kā alternatīvie varianti... Pats dzimumakta “institūts”, kurā sieviete un vīrietis spēlē noteiktas lomas, pazudis. Cilvēce beidzot varēs atgriezties pie savas dabiskās, daudzveidīgās un perversīvās seksualitātes.”

Kā radies “gender” jēdziens?

Deila O'Lirija: Problēma, ar kuru saskārās cilvēki, kas sekmeja pret ģimeni vērsto revolūciju, bija nepieciešamība izslēgt “dzimumu šķiras”, kuras rodas no bioloģiskās atšķirības starp sievieti un vīrieti. Par dilemmas

ma jēdziens izriet no “lomu un attiecību sistēmas starp sievieti un vīrieti, kas nav bioloģiski determinēta, bet atkarīga no sociālā, politiskā un ekonomiskā konteksta.”

Lielu problēmu rada tas, ka cilvēki, kuri lieto terminu “gender” (dženders), visai bieži neapzinās tā ideoloģiskās saknes.

Laikam jau vislabāk tas bija redzams ANO vispasaules konferencēs, kad daudzu valstu delegāti parakstīja dokumentus, kuros tika izmantots termins “gender”, pat nesaprotot, ko tas isti nozīmē un ar ko atšķiras no jēdziena “dzimums”.

Deila O'Lirija: Taisnība. Atcerēsimies, piemēram, ANO Ceturto pasaules konferenci par sievietēm, kas notika Pekinā 1995. gadā. Rīcības platformas tekstā lasām: “Daudzās zemēs atšķirības starp sieviešu un vīriešu sašnīgumiem un darbību vēl nav apzinātas kā sociāli konstruētu dzimumu lomu rezultāts, bet gan kā nemaināma bioloģiska atšķirība.”

Skaidrs, ka starp vīriešu un sieviešu lomām pastāv atšķirības, kas izriet no dabiskām bioloģiskām atšķirībām! Vīrietis taču nevar palikt stāvoklī vai barot bērnu ar krūti...

Deila O'Lirija: Jā, bet, no dženderisma perspektīvas raugoties, nav pieņemami, ka sieviete varētu izvēlēties mātes lomu kā pirmo aicinājumu. Visspilgtāk to apliecina Simones de Bovuāras (*Simone de Beauvoir*) atbilde uz Betijas Frīdanas jautājumu, vai sievietēm jāatstāj tiesības palikt mājās un audzināt bērnus. Rakstniece uz to sacīja: “Sievietēm nav jādod izvēles brīvība šajā jautājumā, jo pie šādas iespējas pārāk daudz sieviešu to arī izvēlētos.”

Ļoti nozīmīgi vārdi. Taču atgriezīsimies pie dr. Moneja teorijas. Vai tā tika zinātniski pierādīta?

Deila O'Lirija: Lai arī dženderisma ideoloģija kļuva aizvien populārāka, tās teorētiskie pamati sabruka. Moneja teorija tika apgāzta ar zinātniskiem pētījumiem par smadzeņu uzbūvi. Prenatālie pētījumi pierādīja, ka jau pirms piedzimšanas zēna un meitenes smadzenes būtiski atšķiras, kas ietekmē kustību, krāsu un priekšmetu uztveri. Tas nozīmē, ka, piemēram, zēniem ir “bioloģiska predispozīcija” izmantot vīrišķas rotaļlietas, bet meitenēm – sievišķas. Sievietes vēl pirms piedzimšanas ir īpaši jūtīgas pret citiem cilvēkiem, kas palīdz izpildīt mātes lomu.

Ko lai dara, ja daudzas feministes nevēlas atzīt sievietes unikālo lomu sabiedrībā un ignorē pētījumus, kas to pierāda!

Deila O'Lirija: Šī ir liela problēma. Zinātnieki, kas pēta bērna attīstības pašus pirmos etapus un cilvēka smadzeņu attīstību, ir satraukušies, ka tie, kas sievieti labprātāk redzētu kā darbaspēku un bērnus – bērnudārza aprūpē, ignorē atklājumus par mātes un bērna attiecību svarīgo nozīmi.

Dženderisms uzstājas par jauno laulības definīciju, kas iekļauj arī viendzimuma pārus. Pēdējos gados parādījusies vesela virkne rakstu, kuros tiek apgalvots, ka nepastāv atšķirības starp bērniem, kurus izaudzinājuši abu dzimumu vai viena dzimuma vecāki. Vai šādi pētījumi ir ticami?

Deila O'Lirija: Šo pētījumu analīze liecina, ka tie nav derīgi. Piemēram, profesors Linns Vardls (*Lynn Wardle*) raksta: “Vairums pētījumu par homoseksuāliem vecākiem balstās uz nepietiekošu dokumentāciju, kas ir vāja metodoloģijas un analīzes ziņā. Tāpat jāatzīmē ļoti vāja empīriskā bāze, kas neļauj izdarīt secinājumus par sociālo politiku.” Tikmēr daudzi pētījumi pierāda,

ka tēva un mātes esamība uzlabo bērna pašsajūtu.

Kā norāda Patriks Feigans (*Patrick Fagan*) no *Heritage Foundation*, pastāv pārliecinoši pierādījumi par labu ģimenēm, kur bērni aug kopā ar tēvu un māti. Savukārt bērni, kurus audzinājušas vientuļās mātes vai kuru vecāki šķīrušies, pakļauti lielākam nabadzības, pārkāpumu, uzvedības un emocionālu problēmu riskam.”

Sabiedrības nākotne ir atkarīga no bērniem, tāpēc rūpes par bērniem ir mūsu pienākums.

Avots: “Gender”-nowa, niebezieczna ideologia, niedziela.pl

Izmantots Marka Jermaka tulkojums <http://civitas.lv/index.php/component/k2/item/660-dzenderisms-jauna-bistama-ideologija>

VĒSTULE

Par “Uzvaras pieminekļa” nosūtīšanu Krievijai

Uzskatu, ka tā saucamo “Uzvaras pieminekli” nevajag spridzināt, bet gan bez graužošām metodēm demontēt un transportēt uz Krieviju.

Latvijā šim piemineklim nav vietas, jo Otrajā pasaules karā Latvija nepiedalījās un tika okupēta, taču Krievijā tas iederētos, jo šī valsts ir PSRS slavas un posta mantiniece. Un tad tie, kas katru gadu 9. maijā pulcējas Pārdaugavā, lai seko savam piemineklim, uz neatgriešanos! Manuprāt, šis būtu taisnīgs risinājums.

Andrejs Vinovskis

LATVJU LEĢIONĀRIEM Ziemassvētku kaujās

Klusā nakts, svētku nakts,
Asinainām kājām brien;
Cauri uguns liesmu ārdiem,
Bumbu, mīnu – kauju dārdiem.

Klusā nakts, svētku nakts,
Cietoksnis kā uguns stabs;
Kliedz uz debesīm un zemi:
Simtiem dzīvību kam ņēmi!?

Klusā nakts, svētku nakts –
Izmisuma pilnā kauja,
Latvju karavīra kaps;
Asinis, sniegs un zemes sauja.

Klusā nakts, svētku nakts,
Cels jūs' nemirstības garu.
Cietoksnis kā gaismas lāpa;
Ārdīs nodevības, melu varu!

V. M. Jēkabsone

Dialectic of Sex” (“Seksa dialektika”, izdota 1970. gadā), pārveidojot šķiru cīņas ideju, jau aicina uz “dzimuma šķiru revolūciju”: “Lai iznīcinātu dzimuma šķiras, apspiestajai šķirai (sievietēm) ir jāsaņem un jāpārņem kontrole pār reprodukciju... Tas nozīmē, ka feminisma revolūcijas mērķis ir nevis tikai vīriešu privilēģiju novēršana, kas ir bijis feminisma kustības uzdevums, bet arī dzimumu atšķirību likvidēšana; dzimumu atšķirībām vairs nebūs nekādas nozīmes.”

Tāpēc jaunais feminisms uzstājās ne tikai pret vīriešiem, bet arī pret mātīšību (mātes lomu)?...

Deila O'Lirija: Pēc Fairstounes domām, sieviešu apspiešanas būtība slēpjas mātīšībā un bērna audzināšanā. Viņas piekritēji uzskata, ka aborts pēc pieprasījuma, kontracepcija, vispārēja seksuāla brīvība, sieviešu nodarbinātība un bērna uzturēšana valsts audzināšanas iestādēs ir sieviešu atbrīvošanas priekšnoteikums. Nensija Hodorova (*Nancy Chodorow*) grāmatā “The Reproduction of Mothering” (“Mātes lomas reproducēšana”) apgalvo, ka, kamēr sievietes audzina un pilda audzināšanas pienākumus, bērni aug, uztverot cilvēci kā sadalītu divās, pēc viņas vārdiem – nevienlīdzīgās, šķirās; tas ir cēlonis iecietībai pret “šķiru” apspiešanu.

Vai tas nozīmē, ka radikālās feministes vēlas, lai bērni dzīvotu bez ģimenes?

Deila O'Lirija: Jā. Jaunais feminisms grib nojaukt bioloģisko ģimeni. Alisone Džegere (*Alicison Jagger*) grāmatā, kuru izmanto sieviešu kursos, apraksta dzimuma šķiru revolūcijas vēlamo iznākumu: “Bioloģiskas ģimenes atcelšana izslēgs arī seksuālu apspiešanu. Vīriešu un sieviešu

atrisinājumu kļuva dr. Džona Moneja (*John Money*) tēzes (*Hopkins University*, ASV). Līdz 1950. gadiem vārds “gender” bija gramatisks termins, kas norādīja, vai vārds ir vīriešu, sieviešu vai neitrālajā dzimtē. Monejs sāka to lietot jaunā kontekstā, izvirzot terminu “gender identity” (džendera identitāte), lai apzīmētu, vai konkrēta persona jūtas kā vīrietis vai sieviete. Monejs uzskatīja, ka dzimumidentitāte ir atkarīga no bērna audzināšanas un brīžiem tā atšķiras no bioloģiskā dzimuma.

Kā feministes pārtvēra dr. Moneja teoriju?

Deila O'Lirija: Keita Milē (*Kate Millet*) grāmatā “Sexual Politics” (“Seksuālā politika”, izdota 1969. gadā) raksta: “Dzimuma brīdī dzimumu atšķirību nav. Psihoseksuāla personība – tā tiek iemācīta pēc piedzimšanas.” Tādējādi džendera (“dzimtes”) kā sociāla produkta ideja tika iekļauta feminisma teorijās. Dženderisma iespaidā par feministu kustības prioritāti kļuva nevis cīņa pret sievietes diskriminējošu politiku, bet gan tādu ideju apkarošana, kas uzsvēra atšķirības starp vīrieti un sievieti, kā arī sievietes fundamentālo lomu bērna aprūpē un audzināšanā.

Feministes visai bieži izmanto Apvienoto Nāciju Organizācijas forumu, lai pasaulei uzspiestu savas radikālās idejas. Vai tā notika arī ar dženderisma ideoloģiju?

Deila O'Lirija: Līdz 1990. gadam ANO dokumentos tika uzsvērtā nepieciešamība novērst jebkādu sieviešu diskrimināciju, taču deviņdesmitajos gados galveno vietu jau ieņēma dženderisms. Piemēram, ANO aģentūras INSTRAW brošūrā “Gender Concepts” (“Džendera koncepcijas”) tiek apgalvots, ka dzimu-

VAI OKUPANTI IR NEIZGLĪTOTI, APJUKUŠI CILVĒCIŅI?

DISKUSIJA INTERNETA SOCIĀLAJĀ TĪKLĀ “FACEBOOK”

Turpinājums no 5. lpp.

Normunds Pāvulāns: Nacionālisti tikuši pie jauna vārda... dekolonizācija... un tagad spraudis mums batonus ar šo uzrakstu.

Steidzīte Freiberga: Tas nav jauns vārds, bet tikpat vecs kā pasaule. Un pie mums tam vajadzēja pārstāt skanēt jau ar okupācijas izbeigšanos. Ka tas tā nav noticis, jāpateicas mūsu kangariem un kolaborantiem...

Valdis Maksimovs: Pateicoties Latvijas ceļam, partiju nodibināja čekisti un salīda visas valsts struktūras, pamānot visu tautu, veica izlaupīšanu. Kurš nav slinks to visu var izlasīt daudzās grāmatās un paanalizēt preses izdevumus.

Aivars Garda: Raivo Jutāns izliekas nesaprotam, ka ārējie ienaidnieki ir kā parazīti. Tie kā utis un gnīdas vai cērmes un len-

tepi atražo sevi iekarotās tautas organismā. Ak, kādas šausmas izraisa jutānveidīgajos, pāvuļānveidīgajos un ozolveidīgajos doma, ka Līga, Steidzīte, Liene iztīrītu viņu galvas no utīm un gnīdām, un zarnas – no cērmēm un lenterpiem! Tik tiešām, šie bailuļi un nodevēji ir saauguši ar parazītiem kā cimdus ar roku. Negodīgums un bailes ir vienīgi šo “pārgudrinieku” ieroči.

Raivo Jutāns: Aivar Garda, Jums ir jāārstē galva!

Steidzīte Freiberga: Raivo Jutān, galva ir jāārstē tiem, kuri savā zemē želo okupantus, nevis savu tautu...

Jānis Ozols: Labi rūkts, Aivar! Vai vari atsūtīt pie manis dezinfektoru? Jeb bailuļiem un nodevējiem jāļauj nobeigties savu parazītu apsēstiem?

Līga Muzikante: Jāni Ozol – zvani, lūkosim palīdzēt!

Īpaši mazdomājošajiem atkārtoju, kas ir okupants, kura statuss – grozies kā gribi – pārmantojas. Starptautisko tiesību doktors, profesors Aivars Fogels, manu prāt, ļoti saprotami paskaidro: “Okupants ir okupētājvalsts militār- un civilpersona, kas īsteno un atbalsta okupāciju. Atbalsts var izpausties ne tikai kā līdzdalība militārās operācijās, bet arī kā ieceļošana okupētajās teritorijās, darbošanās okupācijas režīma civilajās varas struktūrās, veicinot okupācijas režīma nostiprināšanu un okupācijas mērķu sasniegšanu okupētajā teritorijā. Turklāt, ir jāņem vērā starptautiskajās tiesībās noteiktais, ka katra tauta ir atbildīga par savas valdības rīcību. Ja valdība darbojas noziedzīgi, pārkāpj valsti juridiski saistošās starptautisko tiesību normas, savus nacionālos likumus, tautai ir pienākums pretoties un novērst valdības nelikumīgo rīcību. Protams, vārdā, jēdzienam “okupants” nav nacionalitātes... Atbilstoši starp-

tautiskajām tiesībām okupants ir persona (gan valsts, gan fiziska persona), kas izdara noziegumu pret mieru un cilvēci, un saskaņā ar ANO Konvenciju par noilguma termiņa nepiemērošanu kara noziegumiem un noziegumiem pret cilvēci šiem noziegumiem nav noilguma. Okupantiem par konkrētām darbībām, kas starptautiskajās tiesībās kvalificētas kā noziegums pret mieru un cilvēci, par militārnoziegumiem, ieskaitot genocīda noziegumu, paredzēta kriminālatbildība.”

Steidzīte Freiberga: Manu prāt, tie, kuri spēj domāt (un gribi), jau visu ir sapratuši. Tikai žēl, ka saprotošie tik maz pauž savus viedokļus, bet “tukšās mucas” skan uzbāzīgi. Un tiem “mazdomājošajiem” nav jēgas stūķēt iekšā gudrību, ko neietilpina viņu apziņas – lai viņi tiksmīnās ar “tukšo mucu” ribonu – tāds ar tādu jau sader. Tauta šo tukšpauru dēļ neiznīks – visos laikos jau pa kājām ir mētājusies draža, taču darba darītāji allažin to ir aizvākuši, bet sēnālas aiznesis vējš. Tāpēc ticu, ka domājošo,

kuri ir patiesi savas zemes patrioti un grib savu Tēvzemi atbrīvot no kolonistiem (ārējā ienaidnieka jeb piektās kolonnas) un tautu iecelt saulītē, nav mazums. Tikai šiem cilvēkiem ir jābūt drosmīgākiem un jāiet vienotā prasībā par taisnīguma atjaunošanu savā valstī, un par tautas patieso brīvību, nevis nosacīto – valsts nodevēju sludināto, kurā okupantu varza veido mistisko Latvijas tautu.

Uģis Jurševskis: Lienoša rusifikācija ar visu no tās izrietošajām sekām...

Voldis Prancāns: Latvijas biznesa vide ļoti stipri ir ietekmēta no cittautiešiem. Par deokupāciju ne pīkstiena, gluži otrādi – trūkstot darbaspēka, lai būtu nodokļi, no kā sociālo sfēru uzturēt, neizbēgama esot strādnieku ievēšana no ārvalstīm! Par 12% bezdarbnieku, par to biznesa ideju attīstību, kam var atrast strādniekus, par profesionālās izglītības elastības jautājumiem, pārkvalifikāciju utt. ne vārda. Par aizbraukušo atgriešanos vispār tikai pļāpā.

KULTŪRAS VAI KULTŪRMARKSISMA MINISTRIJA?

Atklāta vēstule kultūras ministrei Dacei Melbārdei un Nacionālajai apvienībai “VL-TB/LNNK”

Sekojošā Kultūras ministrijas darbībai, līdzās vajadzīgām un noderīgām lietām mēs diemžēl saskatām daudz kaitniecisku aktivitāšu, kas ir vērstas pret latviešu tautas nacionālajām interesēm un latviskajām vērtībām. Īpaši tās izpaužas darbībās, kas saistītas ar tā saukto “sabiedrības integrāciju” un dažādu veidu atbalsta nodrošināšanu imigrantiem, ar ko var iepazīties ministrijas interneta vietnē.

Par šīm darbībām mēs gatavojam vairākus jautājumus, kuras tuvākajā laikā arī uzdosim. Taču šobrīd mums jau ir sagatavoti konkrēti jautājumi par Kultūras ministrijas pārraudzīto nodibinājumu, kas pārdala valsts budžeta līdzekļus dažādām ar kultūras dzīvi saistītām iniciatīvām, – proti, par “Valsts Kultūrkapitāla fondu” (VKKF).

Esam pamanījuši, ka VKKF programmu ietvaros nodokļu maksātāju līdzekļi ļoti lielos apmēros tiek novirzīti, lai finansētu projektus, kam ne vien nav gandrīz nekāda sakara ar latviešu kultūru, bet kas ir klaji naidīgi

latviešu tautas interesēm, nacionālajai identitātei un atklāti vēršas pret Satversmi, tradicionālajām vērtībām, nacionālām idejām, nacionālu valstiskumu, propagandējot sabiedrības deģenerāciju, seksuālo izlaidību un nacionālu nihilismu.

Projektu, kas atbilst minētajam raksturojumam un tiek finansēti no Kultūras ministrijas līdzekļiem, nav maz. Minēsim tikai kliedzošākos piemērus:

1. Biedrība “Ascendum” jeb interneta žurnāla “Satori.lv” izdevēji.

2017. gadā Kultūras ministrijas kontrolētais nodibinājums “Valsts Kultūrkapitāla fonds” kopumā “Satori.lv” ir piešķīris 72 500 eiro no nodokļu maksātāju līdzekļiem.

Precīzāk: “Interneta žurnāla “Satori.lv” darbības nodrošināšanai 2017. gada otrajā trimestrī” – 10 000 eiro; “Interneta žurnāla “Satori.lv” darbības nodrošināšanai 2018. gada pirmajā trimestrī” – 15 000 eiro; “Atbalsts biedrības “Ascendum” darbībai 2017. gadā” – 15 000 eiro; “Interneta žurnāla

“Satori.lv” autoru dienasgrāmatas” – 31 000 eiro; “Grāmatžurnāla “Satori” Nr. 2 izdošana” – 1500 eiro.

2. Ultraliberālais žurnāls “Rīgas Laiks” (SIA “Rīgas laiks”) kopumā ticis pie 50 000 eiro lieliem nodokļu maksātāju līdzekļiem. No tiem 15 000 ir piešķirti “Rīgas Laika” izdošanai krievu valodā!!!

Tad nu nedaudz plašāk, par interneta žurnālu “Satori.lv”, kuru kultūras ministre Dace Melbārde raksturo šādi: “*Satori rosina domāšanu, kas mūsdienai informatīvās pavisības apstākļos ir kļuvusi no pašsaprotamas parādības par nepieciešamību.*” Šis izdevums (galvenais redaktors – labi pazīstamais kreisi liberālo ideju popularizētājs Ilmārs Šlāpins) kļuvis par vienu no vadošajiem ultraliberālo ideju paudējiem Latvijā.

Piemēram, viena no nodokļu maksātāju dāsnī finansēto “autoru dienasgrāmatu” autorēm ir kāda Betija, kas lasītājus uzrunā ar videoblogu. Par ko stāsta Betija savos videoblogos? Piemēram, ierakstā “Vai rasisms Latvijā ir problēma?” autore apgalvo, ka “rase nav bioloģiska realitāte”, bet “latviešu rasismu” apliecina “nevēlēšanās uzņemt bēgļus no Sīrijas”. Cits video ticis nosaukts šādi: “Kopdzīves likums vai laulību vienlīdzība?” Tur Betija, pēc pašas vārdiem “precējusies ar sievieti Anglijā”, pieprasa kopdzīves likumu un tiesības laulāties viendzimuma pāriem. Vēl citā video “Kā mainīt pasauli un sabiedrību?” lesbiete Betija vaimanā par LGBT diskrimināciju un sapņo, kā atņemt varu un privilēģijas heteroseksuāliem (lasi – normāliem) cilvēkiem! Šādu un līdzīgu videodienasgrāmatu “Satori.lv” ir daudz!

Par ko vēl raksta Kultūras ministrijas atbalstītais “Satori.lv”? Par visu ko – lietas, norises un cilvēkus aplūkojot un vērtējot no ultraliberālās bohēmas, hipsteru subkultūras un nacionālajām vērtībām svešās inteliģences perspektīvās. Viņi raksta par litera-

tūru, politiku, sabiedrību, kultūras dzīvi, vērtībām, bet nekad šīs publikācijas nav nacionālpolitiskas, prolatviskas, tradicionālās vērtības atbalstošas. Gluži pretēji – šī žurnāla dažādās publikācijās tieši vai netieši šīs vērtības ir izsmietas un noniecinātas.

Un gluži kā nīrgāšanās izklaušas paša “Satori.lv” rakstītais, ka šis viss tapis, “izmantojot VKKF mērķprogrammas “Atbalsts medijiem sabiedriski nozīmīga satūra veidošanai un nacionālās kultūrtelpas stiprināšanai latviešu valodā” piešķirto finansējumu”.

Pirms pārejam pie jautājumiem kultūras ministrei un viņas pārstāvētajai partijai, paskaidrojam, ka nevēlamies uzklaist politiķu vidē ļoti iecienītās bezatbildīgās un demagoģiskās atrunas – ka “politiķi ministrijās jau neko nevar ietekmēt”. Var, un arī šajā gadījumā Valsts Kultūrkapitāla fonda likums skaidri un nepārprotami definē ministra atbildību par fonda līdzekļu izlietošanu! Konkrēti, **14. panta “Fonda darbības tiesiskuma kontrole” pirmā daļa:** Kultūras ministrs kontrolē Fonda līdzekļu izmantošanas likumību un lietderību.

Tāpēc vēlamies saņemt tiešas, pēc būtības sniegtas atbildes uz šādiem jautājumiem:

1. Vai kultūras ministre Dace Melbārde (Nacionālā apvienība) uzskata, ka 72 500 eiro valsts budžeta līdzekļu piešķiršana izdevumam “Satori.lv”, kurš tiražē Satversmei, tradicionālajai ģimenei un nacionālajai valstij, saudzīgi izsakoties, nedraudzīgus viedokļus un idejas, ir lietderīga līdzekļu izmantošana? Ja tā – kāpēc?

2. Vai žurnāla “Rīgas Laiks” izdošana krievu valodā arī atbilst Kultūras ministrijas atbalstītajām vērtībām? Vai 15 000 eiro no valsts budžeta piešķiršana šādam mērķim arī ir lietderīga?

3. Vai kultūras ministre ir informēta par līdzekļu piešķiršanu minētajiem projektiem un tos atbalsta, vai arī nav pildījusi savus

pienākumus un nav kontrolējusi Valsts Kultūrkapitāla fonda līdzekļu izmantošanas lietderību?

Nemot vērā, ka ministrijas vada konkrētā partija pārstāvji un konkrētā partija uzņemas politisko atbildību par tās pārraudzībā esošās ministrijas darbu, jautājumi tiek uzdoti arī Nacionālajai apvienībai “Visu Latvijai-TB/LNNK”, kuras biedre Dace Melbārde ieņem kultūras ministres amatu, bet cits biedrs Einārs Cilinskis ir Kultūras ministrijas parlamentārais sekretārs (un vēl vesela virkne partijas aktivistu ir atrodamī šīs ministrijas algu saņēmēju sarakstā). Turklāt Nacionālā apvienība “VL-TB/LNNK” pārstāvji Kultūras ministriju vada jau kopš 2011. gada, respektīvi, pietiekami ilgu laiku, lai nevarētu teikt, ka citas partijas šajā nozarē būtu kaut ko nelabojami sabojājušas. Mēs uzskatām, ka nevis parlamentā pārstāvēto partiju pārstāvošo politiķu bezseguma publiskie izteikumi, bet tieši viņu praktiskie darbi, sastāvot valdošajā koalīcijā un atbildot par sev deleģētajām ministrijām un to realizēto politiku, raksturo partijas patiesās vērtības un tās pastāvēšanas lietderību.

Tāpēc jautājam partijai “Visu Latvijai-TB/LNNK”:

1. Vai Kultūras ministrijas realizētā politika – konkrēti, Valsts Kultūrkapitāla fonda īstenotā valsts līdzekļu izlietošana – ir atbilstoša partijas redzējumam un politiskās ideoloģijas vadlīnijām?

2. Vai “Satori.lv” un žurnāla “Rīgas Laiks” krievu versijas finansēšana no valsts līdzekļiem ir lietderīga? Ja tomēr atbilde ir “nē” – tad kādēļ Nacionālās apvienības “VL-TB/LNNK” biedre Dace Melbārde šādu politiku īsteno?

3. Vai partija uzņemas pilnu politisko atbildību par savas biedres Daces Melbārdes rīcību un partijas kontrolētās Kultūras ministrijas darbu?

Nacionālās Savienības “Taisnīgums” valde

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196

Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktore vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tālrunis/fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2